

БЕРНД ФРЕНЦ ОТХВЪРЛЕНИТЕ

Част 4 от „Маддракс — Тъмното бъдеще на Земята“

Превод от немски: [Неизвестен], 2004

chitanka.info

През август 2012 г. кометата „Кристър-Флойд“ слага край на човешката цивилизация. Част от човечеството оцелява, но се връща към варварството. Друга част мутира, мутират и флората и фауната. По Земята вървят невероятни мутанти, които не са настроени приятелски към хората, макар някои на външен вид да не се отличават от тях.

В такава бъдеше попада командирът на самолетна ескадрила Матю Дракс, или както го наричат Маддракс. Той трябва да разреши загадката как е попаднал в бъдещето и какво е станало с изчезналите му бойните другари.

И в бъдеще всички пътища водят към Рим, но Рим е твърде различен от познатия на Маддракс. Градът е разрушен, в него властват непознати хора-богове, които са се върнали към миналото, но по съвсем различен начин. Възобновени са гладиаторските борби и човешкият живот не струва почти нищо. Матю Дракс ще трябва да осмисли нещата, преди да се срещне на арената с един от бившите си подчинени, превърнат в чудовище.

Но не е само това — чакат го нови сблъсъци с действителността, които благодарение на придружителката му Аруула — жена от варварското племе, което първо го намира, успява да преодолее опасностите. Светът на бъдещето е опасен за човека от двадесет и първи век и Маддракс бързо го разбира.

Сламенорусото момче, което залиташе из високата до колене трева, беше към края на силите си. При всяко вдишване дробовете му пареха като огън, въпреки това отчаяно продължаваше да бяга. Трябваше да намери помощ, инак семейството му щеше да загине.

Мисълта за ужасните преследвачи го тласкаше напред, но при все това по едно време краката отказаха да му служат. Препъна се и се просна на земята. Оскъдният ландшафт се завъртя пред очите му. Задъхвайки се, остана да лежи между високите стръкове, за да попремине световъртежът в главата му.

Изведнъж — някакъв подозрителен шум. Момчето погледна уплашено нагоре. Взорът му беше твърде замъглен, за да открие нещо повече от няколко неясни привидения, въпреки това веднага разбра, че го бяха догонили...

Дори когато погледът на Арак се избистри, безформените призраци не загубиха нищо от ужасния си вид. Напротив. С всяко трепване на миглите си разбираше все по-ясно как грухтящите същества го обкръжават.

Видът на деформираните им черепи, както и непохватността, с която в приведена стойка размахваха дългите си ръце, допускаха да ги сметнеш за някакъв вид човекоподобни маймуни. Само разпарцаленото облекло върху окосмените им тела говореше, че са нещо повече от примати.

С олюляване се кандилкаха към него и барабанеха предизвикателно с юмруци по гърдите си. Предводителят на ордата държеше в ръцете си извит железен прът и го удряше заплашително в земята. Тъпият поглед на кръвясалите му очи даваше ясно да се разбере, че треперещото момче не може да разчита на никаква милост от него и събратята му.

Когато Арак видя, че кръгът на маймуночовеците все повече се затваря около него, изтощените му крака се раздвижиха като от само себе си. Скочи панически и се опита да избяга настрани. Може би зад следващото възвишение имаше някакво селище, в което можеше да намери помощ! Макар че момчето знаеше колко е малък шансът, насочи се направо към една пролука, която се беше отворила между двама грухтящи маймуночовеци.

Въпреки приведения си вървеж хората маймуни бяха по-бързи от инстинкта за бягство на Арак. С агресивно съскане една от

полумаймуните се приведе и се втурна напред. Прокара широка просека в тревата, за да пресече пътя на бягащия към възвишението.

Арак мобилизира последните си резерви от енергия. Краката му летяха над твърдата земя, сякаш силите му не бяха отдавна изчерпани от дългото бягство. Всъщност успя да мине покрай приближаващия се с тежка стъпка маймуночовек, преди този да смогне да му пресече пътя. Недодяланата фигура се опита да сграбчи Арак, но косматите й лапи увиснаха празни във въздуха.

Ала триумфът на Арак трая кратко. Само на няколко крачки по-нататък една тъмна сянка се стрелна към него от другата страна и го сграбчи за краката.

Момчето отново се строполи на земята. Не можеше да се изправи отново, защото маймуночовекът беше стиснал пиццала му в желязна хватка.

Неподправеният страх умножи силите на Арак. Нанасяше бесни барабанни юмруци срещу маймуночовека, но масивният противник приемаше без видимо вълнение ударите, които се стоварваха по врата и лицето му.

Примирен, Арак падна назад и стисна черния каменен отломък, който носеше върху боядисаното в синьо кожено ремъче на врата си. При безизходното положение, в което се намираше, можеше да се надява единствено на помощта на амулета си. Тъкмо искаше да отправи гореща, отчаяна молитва към небето, когато зрителното му поле се затъмни.

Пет-шестима маймуночовеци се събраха около лежащото на земята момче и впериха в него изпълнени с омраза погледи. Въпреки заплашителното изражение на лицата им, недодяланите фигури спазваха крачка почетно разстояние от пленника си. Дори изкривената грамада мускули, която беше повалила Арак, отново се изправи със скок. Направи го почти така, сякаш се страхуваше от продължителен контакт с него.

За момент изглеждаше като че ли маймуночовеците се бояха да наранят момчето. Тогава Арак разбра, че само очакват някого.

В същия момент в кръга пристъпи предводителят с желязния прът. С ръмжене замахна с примитивното оръжие над чорлавата му глава.

Арак страхливо впи пръсти в остриите ръбове на амулета, докато между тях не потече тънка струйка кръв. Без да движи устните си, изпрати отчаян зов за помощ...

Матю Дракс се опираше с всичка сила в арматурното табло на люшкащия се военен джип, който трополеше през осеяното с дупки пясъчно трасе. Погледна отчаяно към Аруула, която беше стиснала настървено волана и беше настъпила докрай педала за газта на „Хамър“-а.

— Превключи! Трябва да превключиш! — извика Мат към своята загърната в плъхови кожи спътница. Големи усилия му струваше да надвика рева на мотора, който безнадеждно виеше на трета скорост. Въпреки това, изглежда, Аруула го чу. Без да сваля крака си от педала на газта, натисна съединителя с левия и силно блъсна скоростния лост напред, сякаш искаше да забие лъскавия си меч в някакъв противник.

Скоростната кутия се подчини със скърцане на бруталната манипулация на шофьорката.

На Мат му се прииска да си запуши ушите, но предпочете да се подпира с двете ръце, за да не си блъсне главата в нещо. В този момент болезнено му липсваха предпазните колани, чиято текстилна структура се беше разпаднала през последните няколко столетия, докато останалите части на превозното средство бяха устояли на дългия престой в запълнения с моторно масло канал.

Когато Аруула отпусна рязко съединителя, Мат с все сила се опитваше да се задържи при опърничавите подскоци на джипа.

— Отпусни крака си от газта! — изръмжа той, докато рязкото ускорение отново го притисна към седалката.

Варварката послушно намали скоростта, конвулсивно стискайки волана, за да насочва джипа по следата. Погледна тържествуващо към Мат.

— Мисля, разбрала как функционира — заяви тя гордо.

Пилотът кимна страдалчески, преди да отговори:

— Гледай, моля те, напред и се опитай за известно време да запазиш тази скорост.

Разочарована от хладната му реакция, варварката гледаше напред и нарочно мина през две дълбоки дупки, така че Мат отново беше подхвърлен в седалката.

С оглед на болките в опашната си кост Мат междувременно съжали, че предложи на Аруула да я учи да шофира. Мислеше си, че в бъдеще по-бързо ще могат да се придвижват, ако се сменяха зад волана на джипа.

Освен това искаше да разсее варварката от последните съпътстващи абстиненцията ѝ явления, които се дължаха на консумираните мутирали плодове в Рим.

Но очевидно беше надценил способностите ѝ. Дори и след многочасови упражнения на нея ѝ липсваше финият усет за боравене с техниката. Все още третираше машината като ездитно животно, над което трябваше да наложи волята си.

Но може би Мат просто трябваше да ѝ даде повече време. В последна сметка знанията за двигателя с вътрешно горене означаваха за Аруула културен скок, все едно да пхнеш самообръсначка в ръката на средновековен човек. Като човек от ХХІ век, естествено, за Мат беше много по-лесно да се приспособи към културното ниво на тази епоха. Макар че сигурно не беше леко да приеме, че така да се каже, от минута на минута обичайната му среда отстъпва място на този... кошмарен свят. Как е могло да се случи, на това Мат Дракс и след осем седмици не успя да намери никакъв логичен отговор.

В други области, напротив, красивата варварка, която както и преди го наричаше „Маддракс“, показваше интелигентност над средната, която я издигаше далеч над съвременниците ѝ. Така например тя научи английски език значително по-бързо, отколкото Мат усвояваше примитивното, съставено от всякакви древни езици словесно богатство на варварите.

Вероятно способността ѝ бързо да схваща нещата имаше връзка с телепатичната ѝ дарба, която вече на няколко пъти беше забелязал у нея. Почти изглеждаше, че тя чувства смисъла на думите му.

Не, красивата му спътница със сигурност не беше глупава. Въпреки това той трябваше да внимава и да не предявява прекомерни изисквания към нея. Вече донякъде примирен, Мат наблюдаваше как Аруула кара джипа на север с равномерна скорост по едва забележимата пътека.

Там се надяваше да намери полковник Ханк Уйлямс, който пожелал да тръгне в тази посока. Поне капитан Ървин Честър твърдеше така, преди да загине като гладиатор в римския Колизей. При мисълта за смъртта на другаря си някогашният американски пилот се измъчваше от угризения на съвестта, макар че капитанът прие удара на меч на Аруула като избавление.

За да разсее мрачните си спомени, Мат се обърна към шестте резервни туби, които бяха натрупани върху багажника на джипа. Може би бензинът, който се плискаше във вътрешността на маслинозелените туби, щеше да стигне, докато намери Уйлямс или някой друг приятел от своето ято. Заедно щеше да е много по-лесно за пилотите да се закрепят в това враждебно обкръжение, в което очевидно бяха попаднали при скока в друго измерение на времето.

— Какво има? Сбърках ли нещо? — осведоми се Аруула, която свърза израза на съмнение, изписан на лицето му, със своите шофьорски способности.

Мат я погледна изненадано, преди да поклати глава.

— Само размишлявах за още колко време ще ни стигне горивото — обясни той.

— Имаш предвид храната за колата? — Младата жена се обърна любопитно. Несъзнателно изви волана, така че колата излезе от утъпканата част от пътя. Дясната предна гума веднага затъна в толкова дълбока дупка, че шасито се удари в земята. Ударът беше толкова силен, че долната челюст на Мат се удари в горната. Изтракването на зъбите беше заглушено единствено от блъскащите се една в друга туби, които се смъкнаха зад него.

— Говоря преди всичко за леснозапалимата течност, която скоро ще ни опърли ушите, ако не съсредоточиш вниманието си върху пътя! — отговори той раздразнен.

Аруула гледаше уплашено напред, докато ръцете ѝ стискаха волана с такава сила, че жилите на тренираните ѝ ръце изпъкнаха.

— Не е моя вината, ако и колата не мисли — изръмжа тя засегната. Все пак вътрешно я болеше, че не успява да оправдае очакванията на Маддракс. Възхищаваше се на чужденеца заради знанията му за миналото. Междувременно беше приела факта, че той не е бог, а само човек. Въпреки това все още чувстваше

превъзходството му, което болезнено ѝ нашепваше колко ограничен е собственият ѝ хоризонт.

Озлобена се взираше в пясъчното трасе пред себе си, което с течението на годините е било утъпкано във високата степна трева от безброй превозни средства. Не искаше да си позволи никаква грешка повече, затова сега заобикаляше дори и най-малките неравности.

В това време Мат съжали за острите си думи. Тъкмо беше си поставил за задача да бъде по-търпелив с Аруула.

— Ако тубите се сблъскат твърде силно една в друга, някоя може да се пробие — обясни укора си с успокоителни думи. А изтеклият бензин е много опасен. Ако се запали, цялата кола ще изгори.

Аруула кимна, без да сваля поглед от трасето, докато Мат изброяваше различните причини, поради които може да се стигне до експлозия. Ментално надарената варварка чувстваше, че словоизлиянията му бяха косвена молба за извинение, затова го слушаше усмихната, макар и да разбираше само половината от обясненията му.

Докато външно се съсредоточи напълно в светкавичното каране, с вътрешното си сетиво подслушваше внимателно мислите на Мат, така че коментарите му се оформяха в неясни картини. Аруула се наслаждаваше на чуждия свят, който ѝ се представяше по този начин, без Маддракс да забележи тайните ѝ наблюдения.

Варварката беше така свикнала с природната си дарба, че си поотпочина. Известно време просто следваше пътя на север, но изведнъж отворените ѝ сетива бяха залети от нещо силно, отчаяно.

ПОМОЩ!

Викът беше толкова силен, че посланието му пареше в главата ѝ като нажежено желязо. Объркана, Аруула огледа внимателно местността, но не успя да разбере откъде е дошъл писъкът.

„Боже на камъка, помогни ми! Искат да ме убият!“ Думите прокънтяха така мощно в мозъка ѝ, че Аруула се уплаши, че може да ѝ се пръсне главата. Накъсани картини нахлуха с такава сила в съзнанието ѝ, че вече не виждаше добре простиращото се пред нея шосе. Никога преди не беше чувала чужди мисли така силно и ясно! Контактът беше толкова интензивен, че усети как започва да ѝ се гади. Инстинктивно вдигна крака от газта и натисна докрай педала за спирачките. Мат беше дотолкова изненадан от внезапното спиране, че

не успя да се задържи. Излетя над арматурното табло и се стовари върху вдигнатия ветробран, който под тежестта му се обърна напред. За щастие плексигласът издържа на удара в капака на мотора.

Със стон Мат се върна назад в седалката. С мъка преглътна една ругатня и изръмжа:

— Какво става? Искаш да ни убиеш ли?

Думите му отекнаха силно над заобикалящата ги степ, защото след като Аруула беше накарала двигателя да спре, настъпи гробна тишина.

Вместо да му отговори, Аруула се смъкна в седалката на шофьора и постави глава между коленете си. В първия момент Мат си помисли, че варварката ще заплаче.

— Хей, нямах предвид това — зауспокоява я той с мек глас. Тогава разбра, че варварката само беше заела поза, в която можеше да използва по-добре телепатичните си способности. — Чуваш ли нещо? — полюбопитства той.

Варварката не можеше да разбере въпроса му, защото отдавна беше потънала в транс. Контактът с чуждите мисли ѝ причиняваше болка, но след като се настрои на необикновено силната им интензивност, обърканите късчета от картината се оформиха в ясна сцена.

Изведнъж почувства как у нея се засилва детинският страх. Коленете ѝ започнаха да треперят, докато гледаше изпълнените с омраза разкривени лица, които я наблюдаваха. Някакъв вид полумаймуна размахваше в косматите си ръце извит прът и я налагаше с него!

Макар че Аруула само преживяваше емоциите на чужд човек, почувства следващия удар, сякаш бяха улучени собствените ѝ ребра. Накрая нещо се стовари като чук върху ръката и главата и контактът прекъсна.

С обляно в пот лице Аруула се стресна. Задушаваше я ужас, когато си помисли какво причиниха току-що на жертвата.

— Какво има? — откъсна я от мислите ѝ Мат.

— Трябва да помогнем! — отговори тя отсечено. — Оттатък! Посочи едно обрасло в трева възвишение, което се намираше само на хвърлей копие от шосето. Смъртният страх на чуждия човек беше като невидим сигнал, който ѝ посочваше пътя към мястото на нападението.

— Окей, може би сега трябва аз да поема волана — предложи Мат, но Аруула вече беше завъртяла контактния ключ и беше включила на първа скорост.

Сега, когато беше с мислите си при безпомощната жертва, ръцете ѝ действаха съвсем автоматично. Докато Мат се усети, тя изви рязко волана и потегли с буксуващи гуми. С подскоци пореше през високата до колене трева и със сигурността на сомнамбул превключваше на все по-голяма скорост. Чувство за опасност се надигна у Мат, когато видя с каква скорост колата лети към височината.

— Не толкова бързо! — изръмжа на Аруула. — От другата страна отново има спускане!

Тогава джипът се стрелна отвъд върха на хълма! Буксуващите колела увиснаха за секунди във въздуха, преди да потънат в морето от трева и с трясък да се стоварят на земята.

Мат с голяма мъка се задържаше на седалката си, докато стенещите ресори отново го изхвърлят нагоре. Тъкмо искаше да наругае Аруула за главоломното каране, когато видя защо тя бърза.

На по-малко от двайсет метра няколко брутални дангалаци налагаха паднало на земята момче, което се беше свило като ембрион, за да се предпази от ударите.

Докато джипът хвърчеше към групата, Мат видя, че недодяланите мъже не са обикновени хора. Цялостната им физиономия изглеждаше странно деформирана или, по-точно казано — дегенерирала. Да, при по-подробно вглеждане тези мъже наподобяваха изображенията на хора от каменната ера, каквито Мат познаваше от книгите.

Което само по себе си беше невъзможно! Дори при удара с кометата човешката цивилизация да беше върната назад в развитието си, катастрофата не би могла да обърне назад самата еволюция.

Онова, което освен това смущаваше Мат при вида на тези „неандерталци“, бяха разпарцалените дрехи, които носеха. Но той нямаше време да продължи мисълта си. Без да намалява скоростта, Аруула се понесе към хората от каменния век. Искаше колкото е възможно по-бързо да помогне на беззащитното момче, затова натисна спирачките едва в последния момент.

Маймуночовеците междувременно бяха оставили жертвата си и се пулеха уплашено в гърмящото чудовище, което се беше стрелнало

към тях като хищник.

Спирачните дискове на джипа протестираха с пищене срещу внезапното спиране на Аруула. Колелата блокираха и се плъзнаха по тревата. Точно срещу двама маймуночовеци! Миг след това бяха грабнати с огромна сила и запратени във въздуха от капака на двигателя. Звукът на чупеци се кости заглуши този на загасващия мотор.

За момент Мат почувства състрадание към блъснатите същества, но видът на безпомощното момче му напомни, че Аруула не е имала друг избор. Ако искаха да победят тази животинска орда, трябваше да действат безогледно.

Секунди по-късно стана ясно, че дори е подценил опасната ситуация. Първобитните хора от каменния век не се оказаха особено впечатлени от появата на джипа. Като по безмълвна команда се нахвърлиха върху превозното средство и при това разтърсваха заплашително косматите си юмруци.

Мат тъкмо искаше да се вдигне от джипа, когато най-предният нападател стигна до колата. Пилотът светкавично вдигна крака, опря се на рамката на джипа и заби токовете на военните си ботуши в лицето на неандерталеца.

Черепът на маймуночовека се отметна към тила му, а назалната му кост се счупи от силния удар. Въпреки ритника великанът не се отдръпна нито сантиметър назад. Само разтърси глава с грухтене, сякаш искаше да прогони досадна муха — и отново се приготви за борба.

Но Мат използва краткия миг, за да си подсигури по-стабилна позиция. Преди маймуночовекът да поеме инициативата, отправи два бързи прави удара, които улучиха едрото лице на полумаймуната. Пак без да постигнат никакъв видим ефект. Всичко, което спечели, беше, че неандерталецът бясно закрепя и го удари с двете си лапи в гърдите. Ударът се стовари върху Мат като парен чук и го запокити назад. Просна се ужасно силно на гърба си, докато неандерталецът се спусна към него и развъртя във въздуха дългите си ръце като млатила за вършитба. Косматите юмруци се изсипаха върху Мат като удари с чук, така че той не виждаше никаква възможност да се изправи.

На всичко отгоре сега се приближаваха и още двама маймуночовеци. Срещу това превъзходство в силите нямаше никакъв

шанс!

На Мат не му оставаше нищо друго, освен да предприеме бързо отстъпление. С един ритник си осигури време да си поеме дъх и се претърколи настрани, направо под джипа. Косматите животни бяха дотолкова изненадани от внезапното му изчезване, че за момент застанаха безпомощни.

Мат междувременно изпъзля изпод шасито откъм мястото на шофьора и скочи на крака. Само на метър, с гръб към него стоеше Аруула. Варварката беше грабнала меча от задната седалка на джипа и въртеше острието му около себе си, за да се брани срещу двама неандерталци.

Дясната ръка на една от недодяланите фигури беше в неестествена поза спрямо тялото, въпреки това скочи към Аруула и хвърли камък срещу нея.

Мат не можеше да повярва. Нападателят беше един от двамата, които Аруула беше блъснала с джипа. Въпреки нараняванията си маймуночовекът се нахвърли срещу обнаждения меч, не обръщайки внимание на смъртната опасност, засили се със здравата ръка и удари Аруула. Аруула се завъртя около собствената си ос. Извиваше меча си с мощни движения. Лъскавата стомана се заби със свистене в косматите крайници.

Когато Аруула се изправи с пирует, неандерталецът беше втренчил слисан поглед в кървящия остатък от ръката си. С грухтене се строполи в тревата до отрязаната си ръка. Другият маймуночовек беше притиснал космати пръсти около врата си и напразно се опитваше да спре кръвта, която се лееше от прерязаното му гърло. Още докато той безмълвно се свличаше, друг маймуночовек скочи покрай него и замахна към варварката.

Този път защитната реакция на Аруула закъсна. Беше улучена и залитна назад. Маймуночовекът веднага се нахвърли и улови дългата ѝ коса. Брутално дръпна синьочерната ѝ плитка назад и понечи да стовари момичето на земята, но преди още да извърши докрай движението, един деветмилиметров куршум се заби в челото му.

Маймуночовеците изгрухтяха при експлозията на изстрела и погледнаха втрещени към Мат, който беше заел положение за стрелба, вдигнал с две ръце на височината на раменете си своя армейски пистолет „Берета 98 Г Дабъл Екшън“. Междувременно му стана ясно,

че трябва да прибегне до последното средство, ако иска с Аруула да се измъкнат живи от тази ситуация.

Маймуночовеците не се впечатлиха задълго от смъртоносното действие на оръжието му. След като секундата на ужаса отмина, нахвърлиха се отново.

Аруула пак беше заела основен стоеж с меча си. — Юу за нак! — изръмжа тя яростно. Оцапаното в кръв острие в ръцете ѝ доказваше колко сериозна е тази смъртна заплаха.

Мат нямаше време да проследи по-нататъшната борба на варварката. Двама маймуночовеци се бяха покатерили на джипа, за да го нападнат оттам. Един от неандерталците скочи върху прикрепените резервни бидони. Внезапно се наведе и дръпна толкова рязко една от ламаринените туби, че привързващото въже се скъса. Силата на тези същества беше невероятна. Ако хванеха човек, без съмнение можеха да го разкъсат с голи лапи.

Маймуночовекът вдигна пълната туба и се опита да я запрати срещу Мат. Пилотът светкавично вдигна оръжието си и сви показалеца. „Дабъл Екшън“-ът в ръцете му излая силно. Докато куршумът се забиваше в косматите гърди на маймуночовека, затворната рама на пистолета се върна назад. Празната гилза изхвърча автоматично и в цевта влезе нов патрон.

Макар че от простреляното място бликаше кръв, маймуночовекът извърши движението си докрай и запокити тежката ламаринена туба към Мат.

Тя с трясък се стовари на земята, точно на мястото, където преди секунда стоеше пилотът. В последния миг успя да отскочи настрана. Същевременно стреля срещу втория неандерталец, който искаше да се нахвърли върху него откъм капака на двигателя. Улучи го в глезена.

Това попадение имаше незабавен ефект. Маймуночовекът с вой стисна крака си и се килна настрани. Мат не го проследи как се стоварва на земята, а отново се завъртя към метача на туби. Но съпротивителните сили и на този се бяха изчерпали. С хъркане се строполи на задната седалка.

Зад Мат екнаха пронизителните предсмъртни крясъци на други маймуночовеци, които паднаха жертва на меча на Аруула.

Въпреки слепия агресивен бяс останалите неандерталци отстъпиха. Изглежда, разбраха, че хората от странното превозно

средство ги превъзхождат. Само една полумаймуна с огненочервена козина вдигна някакъв гранитен отломък от земята, но когато Мат насочи пистолета си към него, той пусна отново камъка и побягна.

Пилотът тъкмо искаше с облекчение да си поеме дъх, когато някакво агресивно грухтене го накара да се обърне уплашено. На десет метра от него стоеше главатарят на дивата орда и предизвикателно удряше железния прът в земята.

Мат направи опит да се мине без по-нататъшно проливане на кръв. Наведе цевта на автоматика и стреля. Земята само на сантиметри от босите крака на маймуночовека отхвъркна. Но това не беше надарено с разум същество, което да се уплаши от предупредителни изстрели. Без да е впечатлен, втурна се и застрашително вдигна железния прът над главата си.

На Матю не му оставаше нищо друго, освен да го спре с изстрел! Прицели се в лявата му плешка, но люлеещата походка на противника му правеше точното прицелване невъзможно.

Когато Мат стреля, на гърдите на разгневения до кръвожадна лудост получовек цъфна червено цвете.

Въпреки попадението, изглежда, маймуночовекът не усещаше нито болки, нито умора, защото продължи да тича, без да намалява скоростта. Междувременно се беше приближил на пет метра.

Мат даде бързо още един изстрел. Макар пак да улучи, вдигнатият прът застрашително се приближаваше. Само още два метра... един...

В последния момент Мат вдигна „Берета“-та и се прицели между хлътналите очи на маймуночовека.

Едва след като куршумът проби деформирания череп, съществото се строполи на колене. С един последен рефлекс се опита да запрати железния боздуган към Мат, но металът с дрънчене се стовари върху джипа.

Мат веднага се извърна към останалите маймуночовеци, които бяха проследили бесния напад на предводителя си. Но очевидно никой от тях не желаше да отмъщава за смъртта му. Като видяха, че и най-силният от групата не може да излезе срещу ужасното оръжие на чужденеца, обърнаха се с грухтене и офейкаха.

— Още веднъж се справихме — обърна се той с облекчение към спътницата си. Но Аруула отдавна беше изтичала, за да види лежащото

неподвижно на земята момче.

На пръв поглед изглеждаше, че русокосият е мъртъв. Но когато Аруула се приближи, той внезапно скочи и се опита да избяга. Едва когато забеляза, че не беше някой от маймуночовеците, отново се успокои. С облекчение се отпусна отново в тревата и погледна варварката със смесица от страх и надежда.

— Тума за фееза. Надявам се, че си добре, малкият — поздрави го на езика на странстващите народи.

Веждите на Русия перчем се смръщиха недоволно.

— Казвам се Арак, а не Малкият — отговори на диалект, близък до нейния език. След кратка пауза допълни значително по-меко: — Без вашата помощ сигурно бях загубен.

Устните на варварката се разтеглиха в усмивка.

— Наричат ме Аруула — представи му се и тя. — Определено не исках да те ядосвам, Арак. Напротив, бих искала да разговарям с теб. За пръв път срещам някого, който също може да подслушва!

„Можеш да говориш с мислите си като мен ли?“ Аруула се намръщи болезнено, защото думите кънтяха в главата ѝ, сякаш момчето беше изкрещяло в ухото ѝ.

— Моля те, недей — възпротиви се тя. — Не съм свикнала да разговарям с някого по този начин. Твърде е силно за мен.

Арак кимна като че ли знаеше това нещо.

— Само трябва малко да се поупражняваш, тогава ще установиш колко силно можеш да чуваш някого другиго — обясни ѝ с бащински тон.

В този момент пристъпи Мат и Аруула му разказа какво е научила до този момент.

— Попитай го какво прави сам в тази затънтена местност — помоли Мат и Аруула предаде въпроса на Арак.

Той се стресна, сякаш му е хрумнало нещо изключително важно.

— Семейството ми — прошепна той. — То все още е в гробището на бръмбарите! Скимарите искат да ги убият! Трябва да им помогнете, моля ви!

— Скимари ли?

— Маймуночовеците.

— Защо тези зверове ви преследват с такава омраза? — осведоми се Аруула.

— Защото сме отхвърлени — обясни Арак тъжно. — Където и да отидем, навсякъде ни посрещат с враждебност. Затова стоим далеч от човешките селища. Но тази сутрин внезапно започнаха да ни преследват тези безмозъчни скимари. Затова родителите ми и другите избягаха в едно голямо гробище за бръмбари. Успяхме да се укрием в празните черупки на мъртвите животни, но маймуночовеците търсят навсякъде. Само въпрос на време е, докато намерят убежището. Промъкнах се, за да търся помощ. Но няколко от тези зверове са забелязали бягството ми и са тръгнали по следите ми. Аруула преведе на Мат.

— Защо се държат така враждебно към семейството ти? — поиска да разбере от момчето.

Арак вдигна рамене и прошепна:

— Не знам. На никого нищо не сме сторили.

Аруула инстинктивно почувства, че момчето скри от тях нещо важно. За момент пред духовните ѝ очи замъждука накъсана картина, на която се различиха Арак и маймуночовеците. Но последователността беше твърде кратка, за да може Аруула да научи нещо повече от мъглявата представа за току-що видяното.

Тя внимателно се опита да подслуша мислите на отхвърления. Вместо по-нататъшни видения до нея достигна кратковременна болка, сякаш докосваше със сетивата си нещо мрачно, предизвикващо отвращение. Веднага след това усети как съзнанието на Арак се затвори за нейната намеса.

Аруула не знаеше нито как той го прави, нито пък можеше да обясни с думи онова, което се случи между тях. Само се досещаше, че невзрачното момче контролира силите си много по-добре от нея.

Външно Арак си придаваше безобиден вид, като че нищо не се е случило.

— Ще дойдете ли с мен да помогнете на семейството ми? — помоли се той.

Мат замислено се почеса по главата. От една страна, искаше да продължи да търси изчезналите си другари, от друга страна, не можеше просто, да изостави на произвола на съдбата момчето и неговите хора.

— Къде се намира гробището за бръмбари? — осведоми се той с помощта на Аруула.

Арак посочи с ръка на северозапад над обраслата с трева степ.

— Е, добре, това е почти в нашата посока — каза Мат.

Варварката кимна в знак на съгласие. Тя искаше на всяка цена да помогне на момчето. Дори и само за да разбере дали цялото му семейство има дарбата да подслушва. Може би тези отхвърлени дори принадлежат към собствения ѝ народ, от който е била отвлечена като дете.

Тримата се върнаха заедно при джипа. Когато стигнаха до колата, Мат бързо се метна зад волана.

— Мисля да поема следващата част от пътя — обяви той. Беше се наситил предостатъчно на шофьорското изкуство на Аруула за дни напред.

— Идват — прошепна ужасена Йола. — Онзи със сивата козина преди малко ни откри!

Борк тъкмо се канеше тихичко да изтърси някакво проклятие, но от треперещите му устни не излезе и най-слаб звук. Страхът буквално беше завързал гърлото на главата на рода. При това не знаеше кое го плаши повече: това, че се приближаваше цялата орда или че някои маймуночовеци притежаваха нещо като разум, което ги правеше двойно по-опасни.

Когато Борк обгърна с поглед хората наоколо, видя недоволни лица. Знаеше, че другите го смятат виновен за неволята си. В крайна сметка негова беше идеята да се оттеглят от Бендраке и от племето.

Как би могъл да предвиди, че ще загубят контрол над всичко?

Но това беше безразлично за неговите сестри и за съпрузите им. Виждаха само, че са принудени да се навират дълбоко в някаква планина от тела на мъртви бръмбари, за да избягат от маймуночовеците, които от тази сутрин бяха по петите им.

Убежището представляваше тяло на особено голямо насекомо, погребано под тези на много по-дребни свои събратя, така че до тях проникваше съвсем малко дневна светлина.

— Сега идват и от тази посока — изсъска им отгоре жена му. Цила беше заела наблюдателен пост в някакво намиращо се отвън тяло, но сега бързо слизаше към тях по кухите скелети.

— Трябва да се оттеглим назад, това е последната ни надежда — заяви тя с решителен глас. Както често пъти се случваше, макар и Борк вече да не ги помнеше, тя пое водачеството на рода. С остри думи подтикваше пред себе си изпадналите в летаргия мъже и жени:

— Хайде, горе главите. Защо инак Арак ще е проучил този път за бягство?

— За да може по този начин самият той да офейка — измърмори злобно Доран. — Твоят син именно е разбрал овреме, че е по-добре да не се доверява на баща си.

— Дръж си езика зад зъбите — изсъска Борк предупредително. Не че думите на Доран го нараниха кой знае колко, а защото трябваше да предотврати хората от рода му от страх да не се хванат един друг за гушите, вместо да действат заедно. — Синът ми пое голям риск върху себе си, за да ни доведе помощ. Би трябвало да се покажем достойни за него, като направим всичко възможно да останем живи, докато се

върне. Бягайте през десетокракия навън и се опитайте да се скриете в някоя друга планина от трупове. Най-добре ще е да се разделим, така шансовете на отделните хора за оцеляване ще са по-големи.

— Сигурно искаш да се отделиш и да ни изоставиш за храна на тези зверове? — изфуча Йола.

На Борк му стана болно, че и сестра му се отвърща от него, но нямаше време да показва, че е обиден.

— В степта никой от нас няма шанс да оцелее — просъска в отговор. — Скимарите са по-бързи от нас. Можем само да продължим да се крием от тях, докато се откажат да ни търсят.

— Или докато открият и убият всеки от нас — допълни Доран. За момент изглеждаше като че ли иска да се изплюе в краката на шурей си, но после се обърна към другите, които вече се катереха из бъркотията от тела на бърмбари.

Борк погледна след мъжете, жените и децата, които беше разочаровал.

— Ако успеем да удържим до вечерта, вероятно ще можем незабелязано да изчезнем в мрака — продължи да им нашепва окуражително. При това беше твърдо убеден, че никой от тях няма да оцелее и до следобеда.

Някакъв стържещ шум го накара да се обърне.

Борк ужасен се втренчи в тъмните привидения, които се катереха подир него по планината от бърмбари. Недодяланите фигури непрекъснато се блъскаха в превърналите се в скелети останки, въпреки това енергично се приближаваха към убежището. Ордата се предвождаше от някакъв мъжки със сива козина, който беше по-интелигентен от събратята си.

С копие или меч в ръка Борк би могъл да се изправи срещу Сивата козина. Смъртта на този звяр сигурно щеше да увеличи шансовете за оцеляване на рода му. Но Борк не беше обучен да се сражава. Никога не е притежавал оръжие и дори изведнъж такова да се окажеше в ръцете му, нямаше да знае как да го използва.

Негово оръжие винаги е бил духът, но при тези твари ползата от него беше слаба.

Така че му оставаше единствено да потърси спасение в бягство. Бързо изпълзя от убежището си и през няколко здрави скелета се прехвърли, преди да стигне до тялото на десетокракия, което

минаваше като тунел през море от смачкани трупове на бръмбари. Предпазливо се метна във високото тяло на червея. Вътре вървеше опипом между ребрата на животното, без да подозира, че на тях някога са били закрепени седалките за пътници на градски автобус.

Борк никога не беше чувал за времето преди катастрофата, затова нямаше представа за техническия произход на останките от превозното средство, през което се придвижваше. Познаваше само гигантските насекоми като андрони или фреккойшери, които обитаваха този край. Тогава му се струваше логично, че при това струпване на празни скелети трябва да става дума за хитинови черупки на подобни същества. Нямаше представа, че той и родът му се намираха в гробище за стари автомобили.

Борк тъкмо се прекачваше през оголената рамка на челното стъкло, когато отпред чу уплашените писъци на сестрите си. Веднага след това прозвуча многогласният хор на тържествуващите маймуночовеци.

Противните твари ги бяха вкарали в капан!

„Проклета Сива гадино, за това си виновен само ти!“

Страхът заради жена му подтикна Борк да се движи по-бързо. Чевръсто се покатери през последните останки, преди да излезе на открито. Заслепен от яркото следобедно слънце, наложи му се да примига няколко пъти, преди да види двете си сестри, които се бяха вкопчили в мъжете си само на хвърлей камък разстояние.

Родът се намиралше посред някакъв коридор, който водеше между две високи планини от натрупани бракувани автомобили. По покривите на най-горния пласт превозни средства скачаха пет-шест маймуночовека и предизвикателно се удряха в гърдите.

Зад Борк също прозвуча ликуващо грухтене, защото Сивата козина и ордата му стремително се приближаваха.

— Бързо, трябва да се изкачим нагоре! — извика Цила, която единствена не се беше вкаменила от страх. При това посочи някаква кула от автокаросерии, която стърчеше доста над останалото автогробище. Наплашените хора бяха вторачили нерешителни погледи нагоре.

— Хайде, побързайте! — изръмжа Борк на сестрите си, докато тичаше към тях. — Последвайте Цила, това е единственият ни шанс!

Заповедта на родовия им глава премахна вцепенението. Двете двойки с децата си покорно тръгнаха след Цила към подножието на кулата.

Скимарите скоро забелязаха, че жертвите им искат да избягат. Възбудено заподскачаха по покривите на колите. Някои от тях чупеха съсипаните каросерии, за да хвърлят остри парчета надолу.

Борк разбра, че трябва да направи нещо, за да даде повече време на семейството си. Подтикнат от някаква внезапна искра от находчивост, започна да грухти като маймуночовеците и също така да се бие в гърдите.

Слисани, неандерталците се спряха. Досега бяха виждали отхвърлените само като жертви, които не използват никакво външно насилие. Сега, види се, един от тях искаше да отправи предизвикателство.

Борк се възползва от объркването, за да се присъедини към семейството си. Но едва-що беше отминал редиците на маймуночовеците, и изненадата им премина в неудържим бяс. Яростно събаряха надолу цели коли. Неколцина неандерталци скочиха след Борк, за да го разкъсат с голи ръце.

Страхът даде криле на краката му, но ловките маймуночовеци го настигаха толкова бързо, че не беше възможно да се добере до подножието на кулата.

Вече усещаше във врата си горещото дихание на преследвачите си, когато една от планините железории, разтърсена от вилнеещите полумаймуни, се свлече. От грамадата с трясък се откъснаха няколко от по-долните коли, после цялата планина се събори с грохот. Тежките шасита се завихриха във въздуха като топки за игра и погребяха под себе си скимарите, които се бяха осмелили да се спуснат в ямата.

Борк подскочи в последния момент нагоре по колите, където беше избягало семейството му. Едва успя да се вкопчи здраво за едно — червено някога — Алфа Ромео, когато зад него тежък Мерцедес се стовари на земята. И смачка преследвача на Борк, който тъкмо искаше да го сграбчи за краката и да го смъкне в бездната. Тежката каросерия размаза деформираното тяло, преди да продължи да се смъква по-нататък.

Сътресението накара Алфата под ръцете на Борк да потрепери, но за щастие солидно изработената преди столетия конструкция

издържа. След като люлеенето престана, отхвърленият бързо се закатери нагоре. Захващаше се за издадените напред капаци на двигателите и останалите без стъкла странични врати, за да се добере бързо до върха.

Върху някакъв „фиат“ си отдъхна за малко и се огледа към оцелелите маймуночовеци, които възбудено скачаха около събарящите се останки от коли. Неколцина скимари бяха получили тежки охлузвания, но агресивността им не беше намаляла ни най-малко.

Без да обръщат внимание на кървящия си събрат, който се мъчеше да се освободи от останките, трима маймуночовеци скочиха над развалините към кулата от автомобили, където се бяха добрали отхвърлените.

Към Борк се протегнаха няколко ръце, за да му помогнат. Наред с тези на Цила, особено яките ръце на Доран бяха онези, които го вдигнаха нагоре. Пред лицето на безбройните скимари, които прииждаха към тях от всички страни, предишните им караници бяха забравени. Сега ставаше въпрос за самото им оцеляване!

Първите скимари вече се катереха по останките, за да се доберат до шестимата възрастни и Двете деца, които страхливо се бяха притиснали един към друг.

— Направи нещо най-сетне — скара се на брат си Йола в смъртната си уплаха. — Та ти си най-силният между нас!

Борк кимна. Сестра му беше права, вече нямаше друг изход. Сега можеше да им помогне единствено дарбата им — подаръкът от техния бог в камъка. Обгърна амулета на врата си и се помоли на Меетор, преди да събере сили за предстоящото нападение.

Непосредствено под него се катереше маймуночовек. Вече беше толкова близо, че можеше да се различи един стар белег, който минаваше напъряко през лявата половина на лицето му.

Борк не биваше повече да се бави. Трескаво потърси съзнанието на лицето с белега. Тогава се стрелна като копие в него. Като светкавица навлезе в гънките на чуждия мозък, опипа ги и потърси честотата на вибрациите на скимарите. Тогава се намеси ментално, за да подчини примитивния разум под свой контрол.

Смесването на техните мисли беше болезнено.

Борк почувства как през тялото му премина пареща вълна от отвращение. Сякаш някой улавяше разума му с нечисти пръсти и

ровеше дълбоко в най-закътаните му ъгълчета, за да ги извади навън. Мисловният свят на противника му го завлече в някакъв водовъртеж от чужди емоции, които заплашваха да залейт съзнанието му и да го запратят в подмолите на лудостта.

Борк напразно се опитваше да отхвърли атаката на животинските впечатления. Лицето му се изкриви от болка. Кожата на челото му така се изопна, че заплашваше да се скъса. Някакво неконтролирано треперене връхлетя тялото му, докато ръцете му безсмислено се мяха във въздуха. От сгърчените му в спазъм гърди се изтръгна изтерзан вик, който излезе от изкривените устни само като полусподавено гъргорене.

Дали не беше загубил, преди още борбата истински да е започнала?

Като от безкрайна далечина ухото му долавяше шумовете на маймуночовеците, чиито лапи лудешки бързо дращеха по ламарините на автомобилите. Контактът причиняваше болка и на скимаря.

Борк с хъркане пое въздух с изнемощелите си дробове, вкара последните резерви от сили в тялото си и така укрепи почти парализирания си дух. В последното ъгълче на останалия разум се формира огнище на съпротива. Започна да нараства и с бясна бързина наедря — докато откъсна като було от себе си болката и я запрати обратно към противника си.

Подобно на мълния, импулсът се стрелна през мисловната им връзка и улучи чуждото съзнание. Скимарят подскочи съсипан, изгуби равновесие върху гладкия капак на двигателя и се плъзна надолу по бронята.

Борк трескаво се опитваше да прекъсне контакта. Мъчеше се да се откъсне от мислите си, но беше безпредметно.

Маймуночовекът се смъкна надолу по останките от колите и се стовари на гърба си върху пода на съборилия се „Мерцедес“. При това си счупи три ребра.

Борк усети бруталната болка сякаш се бяха изпотрошили собствените му кости. Извика измъчено, тогава най-последно успя да прекъсне контакта.

Под него Сивата козина и другите скимари заобиколиха ранения си събрат.

Борк притисна юмруци към пулсиращите си слепоочия. Събра болките, които нервната система изпращаше посредством тялото му, и ги изстреля в дълбините на честотните вълни на маймуночовеците. Атаката продължи само няколко секунди, но подежда като нажежена игла, забита в примитивните мозъци.

Скимарите се завъртяха с фучене наоколо, но не видяха врага, на когото дължаха болките си. Само Сивата козина погледна побеснял към Борк и семейството му. Тогава протегна ръка нагоре и нададе приглушено изгруктяване, за да подтикне събратята си. Други скимари незабавно запригласяха на ритмичните му звуци, докато проехтя многогласен хор, чието мрачно звучене се издигна към отхвърлените.

Подтиквани от общата омраза, първите маймуночовеци наскочаха върху долните автомобили, за да се покатерят сръчно нагоре по останалите без стъкла рамки.

Пред лицето на новите нападатели Борк се килна изтощено назад.

— Не мога повече — прошепна той. — Ако още веднъж се свържа с някой от тези духове, ще загубя разсъдъка си. Това за вас ще е по-скоро опасно, отколкото полезно.

Цила сложи успокоително ръка на тила му и нежно прошепна:

— Добре де. Всички ние знаем, че направи каквото можа. Звучеше доста примирено, сякаш вече беше приключила с живота си. Но какво ли трябваше да отговори на това Борк, за да ѝ вдъхне кураж? Положението им беше безнадеждно.

Въпреки това Доран и Корак се захванаха да чупят парчета от мнимите черупки от насекоми и да ги хвърлят срещу скимарите.

Единственият резултат от бомбардировката с брони, ръждясали врати и части от двигатели всъщност беше, че двама нападатели изгубиха равновесие и паднаха долу. Останалите обаче не се впечатлиха от това, ами се катереха все по-нагоре. Също и белязаният тип с изпочупените ребра се беше приближил застрашително.

— Трябва да обединим силите си, тогава може би ще успеем да отблъснем тези зверове — предложи Цила.

Борк кимна. Шансът беше незначителен, но все пак нещо по-добро, отколкото бездейно да чакат да бъдат разкъсани на парчета.

Трескаво стисна с дясната си ръка своя амулет, докато с лявата докосна рамото на Корак. Останалите членове на семейството

последваха примера му. Всеки от тях докосна парчето камък на врата си, със свободната си ръка се опираше върху най-близкия си съсед, докато кръгът от мъже, жени и деца се затвори.

Заедно се концентрираха върху сияйната сила, която пламтеше в телата им. Обединиха я в огън, който търсеше път да излезе на свобода. Борк събра в едно невидимата сила, която извираше от телата им, и я запрати надолу. Там улучи капака на някаква главина, който се намираше сред натрупаната стена от железарии.

Сякаш грабната от невидима ръка, изкривената ламарина беше запратена нагоре и подобно на въртящо се фризби, полетя към оня с белязаното лице, който тъкмо се катереше по „фиат“-а. Металният отпадък се стовари с трясък в окосмения му врат.

Изненадан, белязаният отпусна хватката си от бронята, за която се държеше, и падна през два реда автомобили надолу, преди инстинктивно да се вкопчи за дръжката на отворената врата на някакво „Рено“.

Без изобщо да мисли за ужасната атака срещу себе си, незабавно се метна нагоре, за да продължи нападението си.

С голяма мъка Борк успя да вдигне във въздуха още два капака и една броня. Макар че всеки път улучваше някой скимар, не можа да задържи нападението на ордата. Най-предните маймуночовеци вече се показаха в края на първия ред коли.

Същевременно телепатичният кръг на семейството му се разпадна. Корак и Доран се изгубиха под ударите на скимарите, като същевременно и те ги заудряха с всичка сила по лицето и гърдите.

Йола, напротив, беше твърде бавна.

С писък се опитваше да се измъкне от типа с белязаното лице, тогава съществото я сграбчи за краката и я завлече в края на реда коли. Доран понечи да се притече на помощ на жена си, но не се приближи достатъчно. Още маймуночовеци се протегнаха откъм края на реда и заудряха безпомощната си жертва. Косматите им юмруци барабанеха глухо върху жената.

Йола с хъркане се килна настрана. От ъгълчето на устата ѝ потече тънка струйка кръв. Скимарите грабнаха безжизненото тяло и го хвърлиха надолу.

— НЕ! — изръмжа Доран и поиска да се хвърли срещу зверовете. Борк и Корак го сграбчиха в последния момент за ръцете и

със сила го предпазиха да не се втурне към гибелта си.

— Твърде късно е! — извика Борк на своя зет. — Тя отдавна е мъртва!

Едва сега забелязаха, че отново са сами върху планината от железни отпадъци. Скимарите се бяха оттеглили долу, за да отпразнуват триумфа си с шумно грухтене.

Семейството колебливо се приближи до края на пласта коли. Но онова, което видяха долу, накара повечето от тях да се отдръпнат с погнуса.

Скимарите се събраха с грухтене около мъртвата и с камъни и метални парчета разбиха черепа ѝ. Когато Борк разбра, че маймуночовеците искат да се докопат до мозъка на сестра му, ужасен, отвърна поглед.

Значи такава беше съдбата, която очакваше всички! Повдигаше му се, но празният му стомах нямаше какво да избълва. В гърлото си почувства само горчивия вкус на жлъчка.

— Знаят добре, че не можем да им избягаме — изрече Цила онова, което мнозина мислеха.

— Тук горе сме на толкова сигурно място, колкото в килер.

Борк кимна. Тогава се присъедини към останалите, които примирено стояха по покривите на колите. Мляскащите шумове, които достигаха до тях отдолу, дадоха на всички да разберат ясно, че ако не станеше чудо, оставаше им единствено да очакват края си.

Тогава се дочу силен грохот, който отекна в ушите им като гръмотевица.

Веднага след това триумфалният вой на скимарите се превърна в уплашено грухтене. Борк се събуди пръв от летаргията си и трескаво допълзя до края на пласта железни отпадъци. Отначало видя само онзи тип с белега на лицето, който лежеше изкривен на земята и не се помръдваше. Кръв шуртеше от шията му.

В същия момент сърцето на Борк подскочи от радост. Само на хвърлей камък разстояние позна Арак, който стоеше между рус мъж със странни дрехи и някаква тъмнокоса жена.

Чужденецът сочеше с ръката си неколцина маймуночовеци, които с грухтене се приближаваха към него. Изведнъж нещо между пръстите му изтрещя. Един от скимарите беше запокитен от някаква невидима сила и падна безжизнен на земята.

Първобитната орда беше обзета от безпокойство. За момент, изглежда, зверовете преценяваха дали да прегазят новодошлите с директна атака, но Сивата козина възпря събратята си със силен гърлен крясък. След това двама скимари грабнаха тялото на Йола и го замъкнаха между планините от железни отпадъци.

След миг и останалите маймуночовеци се оттеглиха в различни посоки. Взеха със себе си онзи с белязаното лице и останалите мъртви. След секунди изчезнаха между останките от коли, сякаш никога не ги е имало...

Матю Дракс претърсва още половин час автомобилното гробище, но не откри нито неандерталците, нито трупа на Йола. Маймуночовеците или наистина бяха избягали в околната степ, или се бяха скрили дотолкова навътре в грамадата железни отпадъци, че беше невъзможно да бъдат открити.

Във всеки случай изглеждаше, че нямат желание да нападнат отново.

Мат с бързи крачки се върна между хълмовете скрап назад при джипа, пред който се бяха събрали Аруула и отхвърлените.

— Благодарим за помощта ти, велики Маддракс — поздрави го Борк. — Без теб и гърмящата ти ръка всички щяхме да сме загубени!

От приветствието Мат едва ли разбра нещо повече освен името, което Аруула му беше стъкмила при първата им среща и с което междувременно беше свикнал. Очевидно вече беше разговаряла с хората. Сега му преведе и Мат кимна приятелски на Борк, преди да отговори:

— Трябва да изчезваме оттук колкото е възможно по-бързо, преди маймуночовеците да се върнат. В това трудно за ориентиране място могат да ни нападнат по всяко време.

— Но как да им избягаме? — попита отчаян главата на семейството, а Аруула преведе. — На открито тези зверове са по-бързи от нас!

— Но аз нямам достатъчно място в джипа, за да взема цялата ти фамилия — призна Мат. — Трябва да измислим нещо друго.

Отхвърлените го погледнаха с упование. Човек, който можеше да убива страшните скимари само с ръката си, сигурно знаеше как да намери изход от всяка ситуация.

Мат се почувства малко неудобно под натиска на тези очаквания. Нервно се огледа в автогобището. Когато под някакви железни детайли откри стар кабриолет „Крайслер“, хрумна му една идея.

— Помогнете ми да извадя този... скелет на бръмбар — посочи той на стоящите наоколо хора, които незабавно се заеха за работата с пламенно въодушевление.

Мат изобщо не се опита да обяснява на мъжете и жените, че се намират на автомобилно гробище. Това щеше да е само ненужна загуба на време. Преди всичко, защото в езика на странстващите народи нямаше думи за техническите понятия от неговото време.

И така, той помоли да се освободи „скелетът“ на кабриото. Убеди се, че джантите все още се въртят — фамилията трябваше да се лиши от комфорта на гумите — и със здраво конопено въже завърза колата за джипа.

— И Макгайвър не би могъл да го направи по-добре — ухили се доволно той, когато разгледа импровизираното ремарке.

— Макгайвър ли? — попита Аруула. — Някакъв бог от твоето минало ли е?

— По-скоро от детството ми — посмекчи пилотът. Преди да изпадне в затруднението да обяснява принципа на действие на телевизията, каза на фамилията да сядат в колата.

Отхвърлените си потърсиха места в кабриото. Арак поиска пак да седне в джипа при новите си приятели, но баща му го възпря. Това почетно място се полагаше на него, главата на фамилията.

След като Борг зае място на задната седалка, Мат запали колата. Отначало маневрираше внимателно в тесните пропасти между железариите, та импровизираното ремарке да не се удари в някоя от планините стари автомобили. След като остави автогобището зад себе си, даде малко повече газ, за да се махне колкото е възможно по-бързо от това място на смъртта.

Без да пита пътниците си, потегли отново в северна посока. Изхождаше от факта, че отхвърлените искат да се отдалечат колкото се може повече от своите преследвачи. Така Мат се върна към примитивното шосе и до свечеряване продължи да кара по старото трасе. Едва малко преди слънцето да се скрие зад хоризонта, спря. Тук можеха да устроят лагер за през нощта. Междувременно

маймуночовеците бяха останали твърде далеч, за да представляват някаква опасност за тях.

Докато Цила заедно с останалите членове на фамилията търсеше дърва за огъня, Борк навести Мат и Аруула.

— Благодаря на Маддракс, че взе със себе си моята фамилия — обясни той, — но знам наблизко едно село, в което можем да намерим фреккойшери.

— Така става добре — преведе Аруула думите на Мат. — Колата ми има нужда от много храна, когато тегли товар. Но с удоволствие ще те закарам до това село. Тогава пътищата ни отново ще се разделят.

По изненаданото изражение в лицето на Борк се виждаше ясно, че не беше очаквал подобно изявление. Очите му се бяха присвили в тънки цепки, докато бавно отговаряше:

— Всъщност надявах се, че ще ни придружиш, Маддракс. Искаме да се върнем заедно при нашето племе и да ознаменуваме това с голям благодарствен празник в твоя чест.

При това предложение Мат смутено се почеса по главата.

— Боя се, че за това...

... нямам време — искаше да каже Мат. Но изведнъж го обзе желанието да отстъпи пред молбата на Борк. В крайна сметка за тези хора той беше бог. Тогава как би могъл да откаже празник в своя чест?

Мат объркано тръсна глава. Какво ли ставаше с него? Изведнъж всичките му аргументи, които бяха в полза на раздялата с фамилията на Борк, се бяха изпарили. Колкото и да се мъчеше, вече не можеше да си ги спомни.

Аруула погледна изненадано Мат, когато той престана да говори. Лицето му се изкриви. Варварката инстинктивно почувства, че нещо не е наред. Същевременно усети някакъв странен гъдел по тялото си. Досега никога не беше преживявала нещо подобно. Да не би това да е свързано с менталните способности, които беше забелязала у Арак? Дали и баща му не е ментално надарен?

Аруула с любопитство се вслуша, за да разбере какви мисли изпраща Борк. Но не успя да достигне до него. Нещо като тъмна сянка, подобно на кърпа се спусна над нейните сетива и ѝ попречи. Преди варварката да си отдъхне от тази изненада, дойде и следващата.

— Добре — обяви Мат, но гласът му звучеше странно потиснато. — Ще придружим фамилията ти до вашето племе. Вече се радвам за

празника, който искате да устроите в моя чест.

Аруула не вярваше на ушите си. По време на пътуването беше разговаряла с Мат и той бе дал ясно да се разбере, че иска възможно най-бързо отново да се съсредоточи в търсенето на другарите си. Как така се стигна до тази внезапна промяна в намеренията му?

— Но не искаше ли да продължиш да вървиш на север? — попита тя.

— Не! — сопна ѝ се Мат. — Ще придружим тези хора! Или имаш нещо против?

Аруула беше изненадана от внезапната му агресивност. Какво ли ставаше с Маддракс?

— Не, естествено че нямам — отвърна тя. — Извинявай. Тогава се обърна към Борк и му преведе думите на Маддракс.

Мат потупа Борк приятелски по рамото. Мъжете отидоха заедно до лагера, на който отхвърлените трупаха дървата за огъня. Но Аруула усети, че близостта между двамата не е истинска. Все пак външно Мат създаваше впечатление, че го прави по своя воля.

Поклащайки глава, варварката последва двамата. Още след няколко крачки забеляза, че събирачите на дърва бяха преустановили заниманието си. Бяха навели глави настрана, сякаш се вслушваха в някакъв шум. Като по невидима команда погледнаха към Борк.

— Какво означава това? — попита Доран изненадано. — Този човек ни спаси! Как така...

— Маддракс реши да ни придружи, докато стигнем до племето ни — Борк грубо прекъсна зет си. — Сигурен съм, че всички ще се радват да го чуят.

Одобрителното мърморене се усили, но не можеше да не се забележи, че някои от фамилията не бяха доволни от своя глава.

Дори и Арак погледна баща си с укор.

— Не стойте като пънове — нахока Борк събирачите на дърва. Напалете най-сетне огън и подгответе лагера за през нощта.

В настъпилата след това суетня изчезна застрашителното чувство, което изпитваше Аруула. Въпреки това многократно се опитваше да подслуша мислите на отхвърлените, за да узнае нещо повече за плановете им.

Усилията ѝ обаче останаха напразни. Сякаш вътрешното ѝ сетиво потъваше в някаква мека стена, която беше податлива и

непонятна като тресавище. Накрая преустанови опитите си.

Вместо това помогна на Маддракс да издигне малка палатка от кожи на вакуда, в която щяха да спят заедно. Вечеряха оскъдно до лагерния огън, после се оттеглиха за сън.

Фамилията на Борк имаше нужда само от няколко завивки от космати кожи, с които си приготвиха постеля до пламтящия огън, за да използват взаимно телесната си топлина.

След като в палатката Аруула съблече всичко от себе си, с изключение на препаската, започна да наблюдава Маддракс как сваля летателния си костюм. Погледът ѝ се плъзгаше по мускулестото му тяло, което беше много по-фино оформено, отколкото при мъжете от нейното племе.

Харесваше вида на светлата му, гладка кожа. Би предпочела да направи същото като фамилията на Борк и би се сгушила до Маддракс. Начинът, по който се протягаше полугола на светлината на джобното фенерче, би събудил същите желания у всеки друг мъж.

Но по необясними за нея причини в това отношение Маддракс винаги се държеше на дистанция от нея.

Може би не е трябвало да му се самопредлага веднага след неговото пристигане? Тогава бе отхвърлил офертата ѝ и с това много я нарани.

По-късно ѝ бе обяснил, че не иска да се свързва с нея, докато го смята за някакъв бог. Междувременно отдавна беше приела, че е човек и въпреки това между тях впоследствие не се случи нищо.

При това знаеше, че видът на добре оформеното ѝ тяло кара кръвта на Маддракс да кипи. После, наблюдаваше го и когато той, обут само по гащета от фин, син плат, се вмъкваше в спалния си чувал. Макар и да искаше да го скрие от нея, много пъти забелязваше, че гащетата му — той ги наричаше шортс здравата се издуваха. Варварката знаеше от мъжете в нейното племе, че това е непогрешим признак за възбуда.

Какво още чакаше Маддракс? Сигурно не мислеше сериозно, че тя пак ще поеме инициативата? В никакъв случай! Сега той трябваше да я ухажва и Аруула беше твърдо решена най-малко шест пъти да му отреже квитанцията, преди да му окаже милостта да се съберат.

Гневните ѝ мисли бяха посмекчени, когато видя как нейният спътник се изхлузи от маслиненозеления панталон. Погледът ѝ се

местеше по тренираните му крака, преди накрая отново да се закове върху гащетата му. Платът пак беше издут, но този път Маддракс, изглежда, не се чувстваше неловко от телесната си реакция.

Варварката се запита как ли изглежда надигналият се отдолу своот. Тя естествено вече на няколко пъти беше виждала голи мъже. Откакто беше полово зряла, мнозина събратя от племето ѝ ѝ демонстрираха своите мечове, за да я впечатлят с потентността си. Но тя все някак си очакваше Маддракс да ѝ предложи нещо по-особено.

За да се откъсне от сладострастните си мисли, Аруула започна бързо разговор за внезапната промяна в намеренията му, но придружителят ѝ не искаше и да знае за тази тема. Накрая дори се оплака от главоболие и напълно преустанови разговора.

Аруула разочаровано се отпусна в меката си кожена завивка.

За нейна изненада Маддракс не изчезна в спалния си чувал, а плъзна поглед по тялото ѝ, което беше обласкано от светлината на една лоена свещ. Изведнъж положи главата си върху голия ѝ корем и заръмжа доволно. Без да размисля, варварката посегна към русия му перчем и нежно го погали.

— Ти уморен? — прошепна му.

Устните на Мат се свиха в някакво потайно ухилване.

— Зависи — отговори той двусмислено.

Преди тя да успее да реагира, той притисна устните си към пъпа ѝ и го целуна. Аруула със затворени очи се наслади на нежния жест. Дишането ѝ се ускори, когато след това Маддракс продължи нагоре и не спря и на гърдите ѝ. В отговор на това плъзна фините си пръсти по шортите му, за да почувства коравината на възбудата му. Намеренията ѝ при първите му аванси да го накара порядъчно да почака в неизвестност се бяха изпарили.

Маддракс смъкна останалите по тялото му дрехи. В очите му изведнъж заискри нещо животинско, което Аруула никога по-рано не беше наблюдавала у него. В този момент обаче беше доволна, че той смъква веригите на цивилизацията и дава воля на инстинктите си.

— Не знам как изобщо съм издържал до теб през всичките седмици, без да ти се нахвърля — изръмжа Маддракс със смесица от агресивно желание и любвеобилна нежност.

На Аруула и харесаха тези думи, когато легна до нея и започна да гали дългите ѝ, синьочерни коси. Междувременно не само се беше

повишила температурата в тясната палатка, но се беше разпалило и изпепеляващо желание в телата им. Сърбежът в скута ѝ ѝ сигнализира, че желае нещо повече от сладки приказки.

Плътният телесен контакт оказва въздействие и върху Мат. Аруула ясно усещаше как неговият своот притиска бедрото ѝ.

Тогава плъзна ръце по врата му, притегли го плътно към себе си и притисна гърди към него. Изпускаше горещия си дъх във врата му и нежно хапеше ухото му.

— Внимавай — предупреди я Мат. — Ако продължаваш така, не мога да гарантирам за доброто си поведение.

— На това се надявам! — нашепна му в отговор. — Вече се страхувах, че няма да ме харесаш.

Матю си спести отговора. Вместо това покри лицето на Аруула с целувки. При това плъзна ръце по цялото ѝ тяло.

Варварката се наслаждаваше на начина, по който я глезеше. Тя възбудено посегна към твърдата му мъжественост. При докосването Мат тихо изстена. Когато Аруула започна да го масажира с ръка, дишането му се ускори. Същевременно той отметна настрана кожената ѝ препаска.

Нежно притегли пулсиращия залог към себе си. Мат внимателно проникна в нея.

Дефлорацията предизвика само кратък момент на болка, тогава варварката повдигна таза си, за да го поеме по възможност по-навътре.

Отначало той се движеше в нея внимателно напред и назад. Колкото повече го обземаше опиянението на сетивата, толкова по-малко Мат можеше да се отрича от варварското наследство на собствените си гени. Накрая желанието му стана толкова силно, че отхвърли тънката покривка на цивилизацията, за да се отдаде изцяло на нагона, който експлодира в него.

Тясната палатка беше изпълнена с възбуденото пъхтене на любещите се, допълвано от пляскащия шум на блъскащите се едно в друго тела. Все по-бързо и трескаво Мат проникваше в своята спътница.

На някоя по-цивилизована жена държанието на Мат би се сторило твърде бурно, но според Аруула той го вършеше със страст, за каквато си беше мечтала. И самата тя не реагираше по-малко пламенно, като обгърна таза му с бедрата си и заби голите си пети в

задните му части, за да го притисне още по-плътнo към себе си. Изрази без задръжки и с вик насладата си, защото най-сетне беше задоволен дълго потисканият ѝ копнеж. В лицето на Маддракс най-после беше намерила мъжа, на когото искаше да се отдаде с всяка фибра на тялото си.

Разпалена до такава степен, не мина много време, докато върховният момент връхлетя като буря Аруула и почти я накара да изпадне в безпаметство.

Мат усили движенията си, когато усети, че партньорката му отдолу се бунтува. Аруула още веднъж изпъхтя от блаженство, докато той с мощни движения свърши в нея. Тогава двамата, изтощени, се смъкнаха заедно върху постелята.

Мат взе своята спътница в обятията си. Аруула отпусна глава върху широките му гърди. В този момент на удовлетворяване всякакви думи бяха излишни и така двамата помълчаха известно време, докато заспят заедно.

Скоростната кутия на джипа изрева, когато Мат превключи на по-висока скорост, без да натисне съединителя докрай. Пилотът потисна някакво проклетие. По дяволите, какво беше станало с него? Днес караше като първия човек!

Възможно е това да се дължи на главоболието, което го преследваше цялата сутрин, може би също и от това, че мислите му кръжаха все около Аруула. И при най-добро желание Мат не можеше да си обясни защо миналата нощ беше изхвърлил зад борда всякакви морални съображения и беше спал с варварката.

Знаеше само, че беше фантастично и искаше по възможност по-скоро да сподели постелята си с нея. В мислите му отново изплува сцената, в която Аруула се протяга гола върху кожената завивка.

Матю поклати ядосано глава, за да прогони леконравната картина. Какво ставаше с него? Та инак той не беше дотам подчинен на инстинктите си!

Гласът на Борк го откъсна от мислите му.

„Твоята гърмяща ръка е послушна на всеки, който правилно може да я използва, нали?“ — попита той.

На Мат му бяха необходими няколко секунди, за да му стане ясно, че е разбрал въпроса на отхвърления! И още секунда, за да схване, че устните на Борк не се движеха. Гласът беше прозвучал непосредствено в мозъка му!

Но на Мат му се стори съвсем нормално Борк да разговаря с него по този начин. Изненадата му се смени със задоволство.

— Пистолетът е съвсем обикновено оръжие, с което не се борави много по-трудно, отколкото със стрелата и лъка потвърди Мат.

Борк кимна. И настоя:

„Покажи ми как функционира гърмящата ръка!“ — Отново гласът му се възприемаше директно от разума на Мат. И тонът му даваше ясно да се разбере, че това е заповед, а не молба.

Мат извади „Берета“-та от страничния джоб на униформата си и я подаде на отхвърления, който седеше до него на мястото до шофьора.

След сутрешната закуска двамата мъже бяха потеглили заедно, за да доставят няколко ездитни животни. Както се говореше, недалеч оттук имало село, в което можели да купят фреккойшери.

Докато Борк манипулираше с автоматичния пистолет, чийто предпазител беше спуснат, Мат караше по някаква камениста пътека в

посоката, която му беше определил отхвърленият. При това му ставаше все по-трудно да съсредоточи едното си око върху управлението, а с другото да наблюдава движенията на Борк.

Отхвърленият непрекъснато натискаше спусъка, без да се произведе изстрел.

— Първо трябва да освободиш предпазителя — каза Мат. Макар че неравното трасе ангажираше цялото му внимание, обясни на Борк как да приведе оръжието в готовност за стрелба.

„По дяволите, защо обяснявам на този абсолютно чужд човек как функционира ютията ми“ — мина през ума му.

Веднага след това отново прогони мисълта. Борк и неговите хора бяха достойни за доверие! Тези бедни хора, които навсякъде бяха посрещани с презрение и омраза, имаха нужда от огнестрелното му оръжие много повече от него.

Мат с ръмжене разтърси глава, за да прогони болките в нея, които отново започнаха да го измъчват. Тогава спря и слезе с Борк, за да му демонстрира употребата на Беретата. Отхвърленият се оказа възприемчив ученик, който за кратко време схвана как действа пистолетът.

След като даде няколко пробни изстрела към някакъв стар дънер, Борк спусна предпазителя на оръжието и доволен го пхна в колана на панталона си. Мат сметна, че е справедливо Борк да вземе пистолета му. И без това щеше да му го подари. Измъчван от болки в главата, пилотът отново седна зад волана и закара Борк в селото, където беше пожелал, чиито сгради вече се появиха като тъмни привидения на хоризонта.

Двайсет минути по-късно стигнаха до първите колиби, които бяха групирани около голям пазарен площад.

Един поглед към километража показва на Мат, че селището се намира на петнайсет километра от собствения им лагер.

Неколцина жители на селото, които се намираха пред къщите си, се уплашиха при появата на джипа. Тичаха неспокойно натам-насам и издаваха пронизителни звуци, които напомняха по-скоро за рева на подплашени животни, отколкото на езика на варварите. Накрая отделните хора се обединиха в голяма група. Навярно общата близост им вдъхваше сигурност спрямо странно ревящото чудовище, което се установи наред площада.

Мат беше свикнал с факта, че необичайният вид на джипа предизвиква възбуда. Но жителите на това място очевидно бяха много по-примитивни от варварските племена, с които се беше запознал досега. Отблизо тези хора изглеждаха далеч по-малко цивилизовани, отколкото предполагаше видът на строежите в селото им.

Докато косматите селяни с плоските си чела изглеждаха сякаш все още не са завършили стадия на ловците и събирачите на диви плодове, кирпичените къщи говореха за едно значително по-високо културно ниво.

Почти като онези маймуночовеци! И тяхното облекло не подходеше на телесното им развитие! Естествено сравнението беше изсмукано от пръстите, защото с леките деформации на главите си подплашените селски жители в никакъв случай не изглеждаха като хора от каменната ера. „Въпреки това...“

Преди Мат да успее да продължи мисълта си, последва нова атака от болки, които заляха черепа му. С изкривено лице се обърна към Борк, който тъкмо беше уловил амулета на врата си.

— Сигурен ли си, че в това мизерно селце могат да се изкарат на пазара фреккойшери? — изграчи Мат. — Тези типове имат вид като че ли поколения наред са се женили само помежду си.

Устните на Борк се разтвориха в усмивка, защото разбра съвсем точно за какво намекуваше пилотът. Без нищо да отвърне, отхвърленият скочи от седалката до шофьора и тръгна към жителите на селото.

Колкото повече се приближаваше до първобитните хора, толкова по-плътно се притискаха един към друг. Почти изглеждаше като че ли се страхуват от него, а не от джипа.

След известна врява в редиците на туземците накрая някакъв широкоплещест мъж беше изтикан пред ордата. Очевидно той беше главата на общината, макар че в тази си роля се чувстваше видимо угнетен. Непрекъснато се оглеждаше, търсейки помощ от останалите жители на селото, които страхливо се криеха зад широките му рамене. Същевременно с диви жестове му даваха да разбере, че трябва да вземе думата.

Накрая с примирено грухтене пое ролята си на говорител. Великанът се поизправи от приведената си стойка и отправи твърд поглед към Борк. Мат Дракс не можа да проследи последвалия

разговор, защото не се осъществяваше по предишния начин, при който думите на Борк попадаха непосредствено в главата му.

„Как въобще беше възможно всичко това — просветна за кратко в разума му. — Как Борк...“

Мисълта му отмина така бързо, както се и беше появила. Мат се заслуша в разговора, без да разбира нито дума.

— Какво търсиш тук? — изломоти недружелюбно говорителят на селото, без да успее да потисне някаква боязлива вибрация в гласа си.

— Нужни са ни вашите фреккойшери! — заяви Борк с повелителен тон, стискайки амулета си. — Щом ни дадете животните, веднага ви напускам.

При това искане през цялата орда премина възбудено роптание. В много гласове имаше призвук на облекчение, други жители на селото, напротив, реагираха агресивно.

— Фреккойшерите са ни необходими и на самите нас! — възмути се някакъв мъж от най-задната редица. — Как иначе ще прибираме реколтата си и ще я продаваме на близките пазари?

— Тогава ще носим стоките пак на гърба си — намеси се една жена с восьчножълта коса. — Главното е колкото е възможно по-скоро да се отървем от това проклето племе!

Одобрително мънкане подкрепи думите на русокосата, докато предводителят им с повелителен жест ги накара да млъкнат.

— Добре — обърна се великанът към Борк. — Можеш да вземеш толкова фреккойшери, колкото искаш. Но след това не желаем никога да виждаме теб и твоите хора.

— Имате думата ми — ухили се отхвърленият. — Определено не ми се е толкова много прищяло да се връщам в това негостоприемно място.

Докато Борк последва неколцина жители на селото до гигантските скакалци, Мат остана да седи апатично зад волана на джипа. Пък и защо ли трябваше да върви след мъжете? Неговият спътник, изглежда, имаше похват в тези неща.

Когато Борк не се виждаше, останалите селяни се приближиха до джипа. По лицата на мъжете, жените и децата се четеше ярост и презрение.

Това потвърди изказването на Арак, че семейството му навсякъде среща отказ. Но в изражението на лицата цареше страх. Сякаш първата им среща с отхвърлените ги беше изпълнила с такъв ужас, че не се осмелиха да откажат да изпълнят желанието на Борк.

Мат изобщо не се замисли за мотивите на жителите на селото. Всъщност в този момент изобщо не мислеше, а усещаше само някаква тъпа празнота в главата си.

Дори и не погледна, когато Борк се върна при джипа. Зад отхвърления се мъкнеха три фреккойшера, които бяха дотолкова питомни, че Борк нямаше нужда да ги води за поводите. Тъмнозелените гигантски скакалци, изглежда, инстинктивно долавяха желанията на новия си господар и винаги спазваха точно две крачки зад него.

„Сега можеш да се върнеш в нашия лагер — обяви Борк с гласа на мисълта си. — Ще те последвам с животните.“

Мат бавно кимна. Без да поздрави на сбогуване, запали „Хамър“-а. Макар и да въртеше волана като бесен, нужен му беше целият пазарен площад, за да обърне маневрената инак кола. След няколко включвания напред и назад успя да ориентира капака на двигателя в посоката, по която искаше да се връща. Включи грубо и със скърцане на първа скорост и потегли. Мина известно време, докато превключи подскачащата кола на по-висока скорост, но накрая с равномерна газ се върна обратно в лагера. Всъщност ставаше му все по-трудно да удържа колата на пътното платно.

Студена пот избиваше от всичките пори на Мат. Непрекъснато бършеше солената влага от челото си, за да не се стича в пламналите му очи.

„По дяволите — мислеше си той обезсилен. — Какво ли става с мен?“

Аруула си позволи дълъг, укрепителен сън. След сватбената нощ на булката се полагаше да седне на приготвена трапеза.

За варварката нямаше никакво съмнение в онова, което вчера се случи между нея и Маддракс. Пред нейния бог Вудан сега бяха двойка, която трябваше да дари на племето си много деца, за да осигури оцеляването на общността! Разбира се, за Аруула вече нямаше никакво племе. Беше напуснала своите братя и сестри, за да придружава Маддракс.

Тананикайки си, метна на раменете си някакво парче грубо изтъкан плат и излезе от палатката. Искаше да отиде до близкия поток, за да се измие. Навън я посрещна Арак, който очевидно я беше чакал доста време, докато се появи.

Когато Аруула видя как момчето слисано се втренчи в голите й гърди, бързо загърна кърпата пред шията си. Очевидно Арак беше по-близо до прага на мъжката зрялост, отколкото тя си мислеше.

— Всичко ли е наред? — осведоми се момчето, чиито бузи придобиха розов оттенък. — Донесох ти малко месо от шасе и корени, защото не дойде да се нахраниш.

Аруула се подсмиваше на смуцението у момчето, което й поднесе дървена паница, в която димеше каша от сварени луковици и месо. Арак явно я харесваше, затова му благодари за любезността.

— Ще ме придружиш ли до потока? — попита го тя.

Арак беше въодушевен от това предложение. Естествено, че искаше да остане при своята спасителка, за да си поговори с нея. Бодро заприказва и заразкава за другите деца във фамилията, които — по негово мнение — цялата сутрин вършили щуротии.

Аруула слушаше усмихната, защото също се стремеше да проведе един разговор с Русия перчем. С удоволствие би попитала Арак за някои неща, на които не би могъл да отговори в присъствието на родителите си.

— Защо всъщност сте напуснали клана си? — осведоми се варварката направо, когато стигна до потока. — Та вие би трябвало да знаете, че навсякъде ще ви отблъскват.

Словоизлиянието на Арак рязко прекъсна.

Аруула погледна млъкналото момче, което изведнъж се загледа смутено в земята. Когато тя смъкна кърпата от раменете си, то, макар и да погледна изненадано, веднага отмести свенливо поглед.

Варварката се престори, че не е забелязала реакцията му. С грациозни движения се наведе над блъбукация поток, загребваше и изливаше освежителната влага върху тялото си. После стри няколко листа от сапунче, които носеше със себе си, и мълчаливо се насапуниса с кремавата субстанция на растението.

С крайчеца на очите си можеше да види, че Арак непрекъснато поглежда крадешком към нея, но измъченият вид на лицето му

показваше ясно, че вече не можеше истински да се наслади на гледката на разголените ѝ гърди.

Накрая юношата не издържа на потискащата тишина.

— Баща ми се скара с вожда Бендраке — обясни той.

— Защо? — попита Аруула, която отново изплакна пияната от тялото си.

— Заради нашите сили! — обясни Арак. При това я погледна сякаш се разбираше от само себе си, че може да става дума само за тях. — Ти определено знаеш как стават тези неща. Колко бързо всичко се обръща срещу някого. Бендраке стигна в дързостта си дотам, че сам се промени, казваше татко. Затова се магнахме оттам. Но сами сме твърде слаби, затова трябва да се върнем обратно.

— Охо, не толкова бързо — прекъсна Аруула несвързания му брътвеж, докато се бършеше с грубата кърпа. — Сега ми разкажи нещата едно подир друго — какво толкова е дръзнал да направи този Бендрике?

Преди Арак да успее да отговори, сепна го яростният крясък на майка му.

Тогава Цила дотърча и залепи на сина си две оглушителни плесници, преди гневно да го отпрати обратно в лагера. Момчето унижено избяга оттам, докато майка му се обърна агресивно към Аруула.

Варварката продължи съвсем спокойно да се бърше. Макар и да съжаляваше, че Арак трябваше да отнесе шамарите, знаеше обаче добре, че не може да се очаква да се стигне до сбиване с мършавата жена.

Цила също беше наясно за съотношението на силите им, затова се задоволи да мята ядовити погледи към варварката.

— Вие, диваците, може би нямате чувство за срам — изръмжа побесняла тя, — но ако още веднъж те заваря полугола при сина ми, ще ти издера очите!

Аруула си спести отговора на тази празна заплаха. Варварката чувстваше ясно, че оскъдното ѝ облекло не е истинската причина за раздразнението на Цила. В действителност отхвърлената се опасяваше, че доверчивият Арак би могъл да изтърве нещо, което е по-добре да остане скрито за чужденците. Емоциите ѝ бяха толкова ясни, че Аруула без мъка ги подслуша.

Цила усети, че е направила грешка. Веднага след това пак затвори чувствата си. Колкото и да се мъчеше Аруула, вече не успя да долови нищо.

Замислено загледа след отдалечаващата се ядосана майка. Арак може и да беше мило момче, но фамилията му започна да ѝ се вижда все по-зловеща. Маддракс и тя трябваше възможно най-бързо да тръгнат по свои собствени пътища.

Тогава чу приглушеното бръмчене на приближаващия се джип. Аруула се върна в палатката, за да се облече. Малко по-късно отиде оттатък при колата, в която Маддракс седеше като вкаменен зад волана. Когато се приближи, варварката уплашено забеляза, че целият е облян в пот. Изглеждаше почти като че ли страда от треска. Лицето му беше така подпухнало, че едва го позна.

— Какво става с теб? — извика тя възбудено.

Маддракс отначало не реагира. Едва след като тя повтори въпроса си, той се обърна бавно към нея и отговори:

— Аз... не знам. Чувствам се гроги. Едва мога да се помръдна и не съм в състояние да мисля разумно. Ти трябва да караш.

— Разбрано — увери го тя. — Ще събера нещата ни, тогава ние изчезва. Колкото по-бързо ние далеч от племе на Борк, толкова по-добре.

Маддракс поклати енергично глава.

— Не, оставаме — изхърка той. — Хората имат нужда от нас.

Аруула погледна спътника си, изпълнена със съмнения, после извърна очи към Борк, който междувременно пристигаше с фреккойшерите в лагера. Веднага беше заобиколен от фамилията си като герой след спечелена битка. Почти никой не си даваше труда да погледне към болния в джипа. Само Арак стоеше малко по-настрана и гледаше натъжено към Маддракс и варварката.

— Не знам — закле се Аруула тихо на спътника си. — Това племе ми се струва все по-зловещо.

Въпреки слабостта си Мат се изправи на седалката и погледна варварката, побеснял от ярост. С подпухналото си лице изведнъж започна да изглежда като глупавите маймуночовеци, срещу които се бяха сражавали ден преди това.

— Не можеш ли просто да вършиш, каквото ти кажа? — изсъска той агресивно. Веднага след това тъмната сянка от лицето му изчезна и

той отново се свлече уморено на седалката. — Съжалявам — извини й се. — Напълно съм объркан. Борк смята, че била някакъв вид блатна треска, от която скимарите често страдали. Знае билки, които помагат против нея. Растат на около един ден път оттук. Затова трябва да го последваме, за да ми приготви от тях лековита отвара.

Тази история се стори странна на Аруула. Как Маддракс е успял да се разбере с Борк, за да научи за билките? Но повече не му противоречи, за да не го дразни. Вместо това бързо се върна до палатката, за да събере набързо малкото им вещи. Натоварена догоре с разни неща, се върна при джипа и нахвърля кожените завивки, чергилата и прътовете за палатката върху багажника зад седалките. Маддракс междувременно се беше прехвърлил на мястото до шофьора и беше потънал в нещо като дрямка.

Аруула погледна към отхвърлените. Вече се бяха качили на фреккойшерите и тъкмо се канеха да потеглят.

— Тръгваме! — извика Борк със заповеднически тон. Дръжте се всички заедно!

Аруула набързо намокри парцал с вода и избърса потта от челото на спътника си. Тогава седна зад волана и подкара след фреккойшерите. Тръпки я побиха при мисълта, че тя трябваше да управлява колата. Сега от шофьорските й способности зависеше дали Маддракс ще оживее до следващия ден.

С джипа и гигантските скакалци продължиха пътуването без големи почивки в западна посока. Маддракс многократно се събуждаше от своя полусън. Тогава Аруула разхлаждаше подпухналото му лице и подутите му ръце, докато той отново изпаднаше в безсъзнание.

Едва късно вечерта Борк се разпореди да спрат за отдых.

След като Аруула нагласи палатката, с последни сили Маддракс се домъкна до постелята си и веднага заспа. Варварката междувременно зареди джипа от тубите. За щастие беше забелязала как го правеше Мат и пристъпи много внимателно към работата, защото не беше забравила предупреждението колко опасен можеше да бъде този „бензин“. Знаеше, че преди всичко трябва да внимава да няма наблизно открит огън.

Аруула тъкмо се освободи от празната туба, когато Борк се появи откъм тъмнината.

— Къде са билките, които си обещал на Маддракс? — попита го. — Болестта му все повече се влошава.

— Твоят приятел още утре следобед ще е по-добре — отвърна отхвърленият. — Бендраке знае точно как да го излекува.

Аруула и без помощта на менталната си дарба почувства, че Борк не беше искрен, затова си спести по-нататъшния разговор. Дръзко се върна до палатката, за да разхлади подутото лице на Маддракс. В момента това беше всичко, което можеше да направи за него.

Когато свали униформеното яке и ризата на своя изпаднал в безсъзнание спътник, с ужас установи, че и горната част на тялото му е изцяло подпухнала.

Отчаяно уви Мат във влажни компреси и с мъка го премести върху меки кожи. В момента не можеше да стори нищо повече за него.

Варварката уморено се отпусна върху кожената си завивка. Изпадна в неспокоен сън, изпълнен с кошмари, в които по гробището за автомобили я преследваха фамилията на Борк и маймуночовеците. Скоро Аруула вече не можеше да каже кой е приятел и кой — враг. Когато срещу нея се изправи и уродливият Маддракс, окончателно се затвърди впечатлението, че целият свят се е опълчил срещу нея.

При първото чуруликане на птиците варварката се сепна уплашено. Отначало почувства облекчение, че се е отскубнала от лошите сънища. Но когато се обърна към Маддракс, изведнъж си пожела отново да заспи в дълбок, здрав сън. Уплаши се от вида на спътника си, сякаш Крахак лично беше застанал до нея. Може би щеше да е най-добре черната птица на смъртта да се появи, за да вземе Маддракс със себе си. Защото странното, деформирано нещо, което лежеше до нея, нямаше нищо общо с любимия ѝ спътник.

За момент варварката започна да се надява, че все още е в ноктите на някакъв кошмар, но накрая разбра, че са се оправдали най-лошите ѝ опасения.

Междувременно лицето на Маддракс не само беше подутото, но през нощта и цялостната форма на главата му се беше променила. Челюстта му се беше издала напред, както и веждите, които изпъкваха като издутина над синьозелените зеници. От тях започваше деформираното му, абсолютно плоско чело.

Аруула трескаво смъкна компресите с билки от горната част на тялото му.

И тук беше същата картина! Ръцете, гърдите и гърбът изглеждаха като събрани в себе си и изкривени — освен това цялото тяло беше покрито с гъст рус мъх.

Нямаше съмнение — Маддракс постепенно се превръщаше в един от онези маймуночовеци, срещу които се бяха сражавали в гробището за автомобили!

За момент на Аруула ѝ се прииска да изкрещи от душевна болка, но тогава варварското у нея надделя. Разтреперана от гняв, грабна мечата си и изскочи от палатката.

Само на няколко крачки от нея отхвърлените седяха около огъня. Варяха някакви корени, които жените им бяха събрали предишната вечер. Когато Борк видя, че варварката се нахвърли върху него с обнажден меч, остана да си седи спокойно и впери в нея неподвижен поглед.

За момент Аруула почувства силно желание да се успокои и да говори за всичко. Но яростта, която бушуваше в душата ѝ, беше по-силна от гласа на разума.

Със силен вик завъртя мечата и го стрелна направо към шията на Борк.

В последния момент го задържа, така че наточеното от двете страни острие остана да потрепва върху брадата му. Острият метал натисна кожата, която се опъна върху гърлото на Борк.

— Наистина няма никакъв начин да се командва духът ти — констатира със съжаление Борк, без да показва и искрица страх. — Духовните ти сили за съжаление ти дават имунитет срещу нашия контрол.

При тези думи у варварката пламна чиста омраза. С мъка потисна желанието си с кратко трепване на острието да изпрати противника си на онзи свят. Но мъртъв, Борк не можеше да ѝ отговори на никакви въпроси.

— Кажи ми веднага какво сте направили с Маддракс — каза задъхвайки се тя, докато се бореше да се овладее. — Той се превръща в един от онези ужасни маймуночовеци.

— Едно достойно за съжаление съпътстващо явление на нашите сили — заяви Борк цинично. — Силата, която ни е дадена от Меетор, когато изпрати от небето великия подарък, ни дава естествено право да властваме над хората. За съжаление робите под наше владичество

непрекъснато се връщат назад в развитието си, докато от определен стадий загубваме контрол над глупавите духове. Тогава се обръщат против нас и дори ни преследват, изпълнени с омраза, както можа да видиш в гробището на бръмбарите. Само Бендраке е в състояние да се свързва с нисшите мисли на скимарите, затова трябва да се върнем при нашето племе. Сами сме твърде слаби, за да оцелеем между робите.

Аруула я сърбяха ръцете с един удар на меча си да сложи край на надменността на Борк. Но се овладя.

— Сигурно не се надяваш сериозно, че ще оставя Маддракс и занапред под вашето влияние? — просъска тя презрително. Че сега ще го кача в превозното ни средство и ще ви го оставя тук?

— Няма да направиш това — констатира Борк с делови тон. Все още имаме нужда от вас.

Аруула усили натиска на меча си, докато тънка струйка кръв потече по шията на Борк.

— Ще замина — изръмжа заплашително тя. — И никоя от вашите тъжни физиономии няма да ме спре.

Устните на отхвърления се свиха в подигравателна усмивка, макар че от това разрезът в шията му стана по-голям.

— Това не ни е и нужно!

Преди Аруула да разбере смисъла на думите му, усети как зад нея се надигна някаква тъмна сянка. Тогава две обрасли в козина лапи се впиха в ръцете ѝ ги дръпнаха толкова бързо назад, че тя вече не можеше да стрелне меча си напред. Веднага след това беше запратена грубо настрана.

При подобна ситуация други воители биха се стоварили безсилни на земята, но рефлексите на Аруула бяха тренирани в безбройните битки с тараците и другите врагове. Инстинктивно се превъртя през рамо и използва създалото се при това засилване и след предно претъркаляне с пружиниране скочи отново на крака.

Светкавично се обърна на пети и изви меча в полукръг. Някакво сребристо отражение на светлина избръмча във въздуха точно върху противника ѝ, който стоеше разкراчен пред нея.

Когато позна уродливата фигура, Аруула изпищя ужасена.

Беше Маддракс!

В последния миг промени траекторията на острието, така че профуча съвсем близо до перчема на спътника ѝ. Няколко къси руси

къдрици се понесоха към земята, инак Мат не беше ранен.

Още преди Аруула да се съвземе от шока, че Маддракс я беше нападнал, Борк изведнъж застана до спътника ѝ. В ръката на отхвърления беше „Берета“-та, чието тъмно дуло беше насочено към слепоочията на непомръдващия се пилот. Аруула успя да види добре как Борк освободи с палец предпазителя на автоматичния пистолет.

— Кротувай — предупреди я отхвърленият. — Твоят приятел ми показва как функционира гърмящата му ръка.

— Ти си му откраднал оръжието — отвърна с укор Аруула, сякаш това имаше някакво значение.

— Бих могъл да му заповядам сам себе си да застреля — отговори Борк с хладна усмивка. — Разбира се, междувременно той е твърде глупав, за да може да си служи с оръжието.

Маддракс прие хулите по свой адрес без външно вълнение. Намираще се изцяло под духовната власт на отхвърления.

Студената пот по челото на пилота показваше, че му струваше всичките сили въобще да се задържи на крака. Но под контрола на Борк мобилизира и последните си резерви, за да изпълни получените заповеди. Вероятно щеше да бъде послушен на Борк дотогава, докато не се строполи от изтощение.

Аруула наведе оръжието, за да не удължава ненужно мъките на спътника си. За пръв път от времето на нейното детство почувства да напират сълзи в очите ѝ.

— Остави го на мира — помоли тя Борк, без да се срамува от влажния блясък в очите си. Плачеше за Маддракс, не за себе си.

Когато мечът ѝ издрънча на земята, по лицето на отхвърления пробяга тържествуваща усмивка. Всичко беше в неговата власт. Това му харесваше. Наведе се и вдигна меч на Аруула.

— Защо не оставиш двамата на мира? — изкрещя Арак на баща си. — В крайна сметка те ни спасиха живота! Как можеш да им се отблагодаряваш по този начин?

Бърз поглед към околните показваше, че не само синът му не одобряваше действията на Борк. Доран и Корак също го гледаха с неприятно чувство.

— Вие, глупаци, наистина ли вярвате, че можем да се върнем с празни ръце при Бендраке? — изфуча презрително главата на фамилията. — Не, веднага ще ни наругае и позорно ще ни изгони.

Затова трябва да му занесем ценен подарък — този чужденец и неговата гърмяща ръка. И тази варварка, която притежава подобни на нашите сили, макар, както се вижда, да не е някоя надарена. Заедно с тях ще можем да се върнем сред нашето племе!

При горчивите му думи членовете на фамилията сведоха поглед. Всички знаеха, че говори истината. Дори и Арак не дръзна да протестира повече.

След като укрепи позицията си на водач, Борк отново се обърна към Аруула.

— Ти ще продължиш да ни следваш с желязното животно — заповяда ѝ с груб тон, който не търпеше никакво възражение. — Корак ще те придружава. Ние ще вземем Маддракс при нас на фреккойшера. Ако предприемеш нещо, което обърква плановете ми, веднага ще убия приятеля ти!

Борк погледна варварката заплашително. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини на разпорежданията му, ако не искаше да застраши живота на Мат. Макар и тази битка да беше загубена, войната все още не е свършила! Щеше да направи всичко възможно, за да освободи Маддракс от властта на отхвърлените.

Ако ще това да е последното нещо в живота ѝ.

Пътуването заедно с Корак премина в ледено мълчание. Макар че Аруула ясно долавяше, че нейният спътник не беше съгласен с действията на шурей си, въпреки това всичките ѝ усилия да започне някакъв разговор останаха безплодни. Корак неумолимо отказваше да отговори на какъвто и да е неин въпрос.

После и варварката стана лаконична, докато най-сетне съвсем замлъкна. Монотонното пътуване, разбира се, късаше нервите ѝ, защото сега имаше предостатъчно време да си изгради във фантазията представата какво ги очаква нея и Маддракс при отхвърлените. Накрая стана толкова нервна, че когато най-после пристигнаха, въздъхна с облекчение.

Селището на племето се състоеше от шепа варосани в бяло кирпичени къщи, които имаха тесни процепи за прозорци, но никакви врати. В построените стена до стена сгради можеше да се влиза само през люкове върху покривите. При вражеско нападение трябваше единствено да се изтеглят поставените отвън дървени стълби и

подредените една до друга във формата на подкова къщи се превръщаха в добре защитена крепост.

Ако Матю Дракс беше в пълно владение на разума си, би могъл да каже на варварката, че този начин на строителство напомня на онзи на индианците пуебло в Северна Америка, но вероятно бездруго щеше да ѝ е все едно. Аруула се интересуваеше много повече от безбройните скимари, които живеяха съвсем мирно в селището. Аруула бързо установи, че неандерталците се бяха подчинили напълно на хората и покорно вършеха най-презряната работа.

Тя паркира „Хамър“-а на открития площад между къщите, непосредствено до фреккойшерите. Незабавно се стече цялото племе, за да се нагледа с удивление на странното ѝ превозно средство, което очевидно не беше обикновено ездитно животно. Бързо се заговори, че Аруула е устояла на духовните сили на отхвърлените, макар и да не е надарена.

Борк се възползва от струпването на хората, за да се появи на сцената. Бързо се покатери върху капака на двигателя на джипа, за да може добре да го види всеки от присъстващите. Около петдесетина отхвърлени го слушаха внимателно как надутото разказва за своите приключения и за донесените подаръци.

Аруула не обърна внимание на приказките му.

Вместо това наблюдаваше учудена как всичките скимари внезапно застанаха апатично между къщите. Очевидно не можеха да мислят самостоятелно и имаха нужда от постоянни указания. Сега, тъй като хората се тълпяха около новодошлите, скимарите изглеждаха като оставени без внимание играчки, които дете е захвърлило в някой ъгъл.

Изведнъж сред възбуденото множество премина някакъв шепот. Страхопочитанието им беше насочено към едър мъж с благородни черти на лицето, на когото всички присъстващи почтително сториха път.

Аруула прецени, че красавецът все още не е видял дори трийсет лета. Въпреки това носеше скъпа верижка от кехлибар, перли и редки минерали, в средата на която се намираше обковано в злато парче камък, какъвто носеха всички отхвърлени.

И без тази надута украса беше ясно, че става дума за вожда. Бендраке излъчваше смесица от арогантност и превъзходство, каквито притежаваха само мъжете, които напълно съзнаваха своята власт.

Макар този тип веднага да ѝ стана антипатичен, Аруула не можеше да отрече харизматичното му излъчване. С дългата си бяла одежда и откритата коса, която падаше до раменете му, Бендраке приличаше по-скоро на градски жрец, отколкото на княз на племе.

Хората с респект отстъпиха крачка назад. Като по някаква безмълвна заповед образуваха шпалир, който водеше направо към капака на двигателя на джипа. Борк скочи веднага долу и се поклони толкова ниско, че носът му почти докосна праха на площада.

— Я гледай ти, ако и това не е познато лице — гавреше се Бендраке със самодоволно хилене. — На какво дължим честта на твоето посещение, отхвърлени?

Борк преглътна презрителната забележка без окото му да мигне.

— Поздравявам те, велики Бендраке — каза той с робска покорност. — Върнахме се, за да те помолим да ни приемеш отново в кръга на твоето племе. Разбрахме, че вървиш по прав път и бихме искали да се поставим под твоята закрила.

Вождът не обърна внимание на молбата, сякаш изобщо не беше я чул. Вместо това мълчаливо провери дали са чисти ноктите му.

— Искате значи да се върнете при нас ли? — попита после с афектиран тон. — Всъщност имаш ли представа колко много ме оскърби твоето бягство? Как да ти повярвам отново? Може би още следващата седмица ще размислиш и пак ще ме изоставиш в беда!

Преди вождът да каже нещо отрицателно, Борк измъкна армейския пистолет от връзката на панталона си и насочи дулото към него.

— Донесли сме ти ценни подаръци, които ще служат на цялото племе — заяви той на Бендраке с гордост. — Това тук е мощно оръжие. Виж сам!

Аруула уплашено извика, когато видя как Борк освободи предпазителя. Преди да успее да се намеси, отхвърленият се завъртя и над главите на тълпата се прицели в един маймуночовек, който беше отдалечен само на десет крачки от него.

Изтрещя изстрел.

Изстреляният куршум се заби в рамото на скимаря, който беше запратен на земята от силата на удара. Отначало множеството се сепна уплашено от трясъка на експлодиращия барутен заряд. Но като видяха

ранения скимар, който притискаше лапата си върху раната, избухнаха в смях. Някои зрители дори въодушевено изръкопляскаха.

Борк прие с усмивка израза на одобрение, докато единствен Бендраке не прояви никакво вълнение.

При вида на този недостоеен спектакъл на Аруула почти ѝ прилоша. Скимарите бяха третирани от надарените по-зле и от животни. При това зад онези уродливи тела стояха хора, които някога са сполетяни от същите промени като Маддракс.

Варварката си помисли с ужас, че беше убила няколко маймуночовеци, за да спаси Арак. Естествено, не ѝ оставаше нищо друго, защото бездуховните същества щяха да се нахвърлят върху нея. Въпреки това съжаляваше, че се притече на помощ на Борк и фамилията му. Яростта на скимарите, които беснееха на автогrobiщето, очевидно е била справедлива.

Когато ликуването на множеството отново се успокои, Бендраке взе думата.

— Хубава играчка си ни донесъл — обърна се вождът снизходително към Борк. — Но каква полза от това? Ако Меетор искаше да използваме гърмящи ръце, щеше да ни ги изпрати от небето. Не, нашето оръжие си остава духът.

Борк разочаровано втренчи поглед в димящото дуло. Преди да се усети, Бендраке отне автоматичния пистолет от ръцете му. Вероятно вождът не искаше да вижда това опасно оръжие в ръцете на противник. Борк вече се канеше да протестира, когато Бендраке се обърна към Аруула.

— Вместо да вдигаш такъв шум, би трябвало да ми представиш този гост, когото си довел със себе си — упрекна го с неискрена усмивка. — Никога преди не съм виждал такава красота и въпреки това, изглежда, притежава нашите сили.

— Не е надарена! — потвърди разпалено Борк. Веднага разбра, че може би Аруула е желаният подарък, който щеше да направи възможно завръщането на фамилията му в племето. Припряно обясни: — Силите ѝ далеч не са толкова големи като нашите, но има имунитет срещу нашия контрол и не се променя в безмозъчен звяр.

Бендраке пристъпи към джипа и огледа варварката. Ухилен, опипа с поглед всяка педя от закръгленото ѝ тяло.

— Надявам се престоят ти в моето племе да ти хареса — измърка с тон, който вероятно смяташе за прелъстителен. — Домът ми е винаги отворен за теб!

Аруула с най-голямо удоволствие би заплюла вожда в лицето, но знаеше, че трябва да сдържа чувствата си. Насилието в момента не би ѝ помогнало с нищо. Не, тя трябваше да действа разумно, точно както би го сторил Маддракс.

— Благодаря много за поканата — отвърна Аруула с усмивка, която беше поне толкова снизходителна, колкото хиленето на Бендраке — гадно. — Но, мисля, че спътникът ми ще е против това да споделям постелята си с някой друг.

Устните на вожда се извиха нагоре в подигравателна усмивка, когато погледна към русия скимар, който все още киснеше върху фреккойшера.

— Скоро ще установиш, че приятелят ти никога вече няма да е този, който е бил някога — изкиска се тихо Бендраке. — Все някой ден ще се наситиш на грухтенето му и тогава ще си потърсиш спътник, който носи у себе си същата дарба като тебе. Някой, който е силен и когото можеш да погледнеш. Щом работата стигне дотам, ще дойдеш при мен. Но не ме карай да чакам прекалено дълго, защото може би вече няма да те искам!

С тези думи вождът се обърна и се върна у дома си. Изобщо не погледна към Борк, което последният сметна, че означава приемането им отново в племето. Въодушевен се обърна към фамилията си, но никой от тях не споделяше радостта му.

А Аруула, напротив, стоеше като вкаменена в джипа.

„Маддракс никога вече няма да бъде такъв, какъвто е бил някога! — отекваше в мислите ѝ. — Не, това не бива да стане. Трябва да има някакъв път за връщане назад. Та аз го обичам!“

Главата ѝ отчаяно се оброни върху волана.

Когато Аруула отново вдигна очи, тълпата пред превозното средство се беше разпръснала. Макар че някои от надарените все още любопитно поглеждаха към нея и фамилията на Борк, повечето жители на селото предпочетоха да обсъждат последните събития между четирите стени у дома си.

— Добре ли си вече? — прозвуча плах глас до нея. Беше Арак, който я гледаше виновно.

— Съжалявам, че си толкова тъжна — извини се той. — Ако не беше ме спасила, това нямаше да се случи!

— Не е твоя вината за онова, което става тук — утеши го варварката, която полека-лека възвръщаше старите си сили. Пъргаво скочи от колата и жадна за дела, заглади кожената си дреха. Трябваше да действа по възможност най-бързо, преди състоянието на Маддракс да стане още по-критично.

Варварската част у нея естествено би грабнала меча, но, първо, Борк беше прибрал оръжието ѝ и, второ, трябваше да узнае още много неща за това странно племе, преди да предприеме нещо.

— Всъщност смяташ ли, че е справедливо да превръщате хората в такива уродливи същества, за да ги държите като роби? — попита тя Арак.

Юношата поклати гузно глава.

— Преди сме живяли в мир с ненадарените — защитаваше се той със запъване. — Когато прадедите на нашите бащи получили небесния подарък, не знаели, че могат да навредят на други хора, когато влияят върху мислите им, с цел да вършат по-изгодна търговия. Другите племена обаче скоро забелязали, че се променят, ако прекарват твърде дълго в наша близост. Започнали да ни избягват и така сме се превърнали в отхвърлени. Нашето племе живеело поколения наред необезпокоявано в голямата яма, която Меетор изкопал за нас. Само избрани можели да напускат района на нашето племе, за да търгуват в околните селища. Тези надарени трябвало да се закълнат, че няма да използват дарбата си в присъствието на хора.

— Така е било редно — потвърди Аруула. — Защо не сте продължили и занапред да се придържате към това правило?

— Защото се родил Бендраке! — каза рязко момчето, преди да продължи: — От всички надарени той притежава най-големите способности, които някога са съществували. Силата му е толкова голяма, че мнозина го смятат за Зигваан, който ще ни заведе скоро в редиците на Меетор, а може би дори и до Вудан. Бендраке от години вече е на мнение, че е наш дълг да използваме по-добре дара на боговете. Само ако подчиним ненадарените, ще получим просветление и ще бъдем приети сред войнството на Меетор.

Аруула размисли за миг дали да не разкаже на ентусиазираното момче, че нейното племе също смяташе Маддракс за Зигваан. Но не

искаше да прекъсва словоизлиянията на Арак. Въпреки това се запита какво би станало, ако и Маддракс беше злоупотребил с властта си като този обзет от мегаломания вожд.

— Преди две луни Бендраке наложи в племенния съвет да потеглим към равнината, за да покорим жителите на околните села — продължи да обяснява Арак. — Благодарение на нашата дарба успяхме да подчиним на волята си няколко села. Но хората се връщаха много по-назад в развитието си, отколкото предполагахме. Мозъците на тези маймуночовеци са толкова примитивни, че вече никой не може да ги озаптява. Само Бендраке може да ги държи под контрол. Ако не беше той, тук робите не биха се разхождали така мирно.

Изведнъж гласът на Арак се снижи в някакъв шепот.

— Баща ми смята, че постоянният контакт с тези примитивни духове въздейства на Бендраке. През последните седмици той ставаше все по-брутален и непредсказуем. Затова избягахме. Но ти видя как си изпатихме.

— Вината за това си е ваша — отвърна сурово Аруула. — Та хората се променят само поради това, че им налагате волята си! Ако се държите нормално, никой няма да се превърне в такъв мутирал звяр!

— Но дарбата ни е дадено от боговете право — протестира възмутено Арак. Обаче под укорния поглед на варварката фасонът му бързо се смачка. Замислено се почеса по главата и отговори: — Вероятно имаш право. Но е трудно да се разделиш със старите си привички, особено, ако са толкова удобни. Ти никога ли не си използвала дарбата си, за да направиш живота си по-лесен?

— Сигурно — призна Аруула. — Но за щастие дарбата ми не е достатъчно силна, за да мога истински да злоупотребявам с нея. При вас нещата са други. Трябва да се отклоните от пътя на Бендраке, инак рано или късно това ще ви докара нещастие.

Арак поклати тъжно глава, като погледна към семейството си, което тъкмо влизаше в стария си дом.

— След като безславно се върнахме обратно, скоро никой няма да се изправи срещу Бендраке — предсказа той.

Аруула кимна.

В този момент ѝ стана ясно, че трябва да бяга с Маддракс колкото е възможно по-скоро. Противно на надеждата ѝ в това селище

нямаше лек за него. Затова беше най-добре да го освободи от вредното влияние на надарените.

В крайна сметка Маддракс се беше превърнал в маймуночовек, защото не искаше да придружи отхвърлените. Затова Борк го подчини на духовния си контрол и така отприщи регресивното му развитие.

След като фамилията на Арак стигна до племето си, Маддракс — или онова, в което се беше превърнал — седеше оставен без внимание до джипа. Ако тя помъкнеше със себе си русия скимар, може би все още съществуваше някакъв шанс! Може би той щеше отново да се върне към първоначалния си вид, ако не е изложен на вредното влияние на Борк!

Ала когато Аруула видя тъпия поглед, с който Маддракс се беше вторачил в праха пред ботушите си, надеждите ѝ се изпариха във въздуха. Но сега не биваше да губи кураж, а трябваше да действа.

— Сигурно вече липсваш на родителите си — обърна се тя към Арак. — Най-добре иди при тях. Ще те посети по-късно, когато намеря квартира за себе си и за Маддракс.

Момчето, изглежда, се досещаше какво възнамеряваше да прави тя. Ако тъй или иначе не го четеше в мислите ѝ, вероятно това беше изписано на лицето ѝ.

— Надявам се, някога да се видим отново — прошепна той тъжно, преди да си тръгне.

Аруула трескаво заобиколи джипа и улови за ръка апатичния Маддракс.

— Хайде, ела — прошепна тя. — Трябва да изчезваме оттук.

Русият скимар само я погледна неразбиращ и изгрухтя.

Аруула се опита след това да използва вътрешната си дарба, за да му заповяда да се качи в джипа. Маддракс само поклати глава и отново изгрухтя.

Силите на Аруула далеч не бяха толкова големи, колкото тези на отхвърлените. Следователно не ѝ оставаше нищо друго, освен отново да го дърпа за ръката и да го тика към мястото до шофьора.

Маддракс се противеше недоволен.

— Ела де, не се превземай — тихо го ругаеше, докато се притискаше към него, за да го накара да върви.

Изведнъж уродливото му тяло се раздвижи, но не така, както се беше надявала Аруула. С грухтене вдигна ръце и започна да барабани

по гърдите си. При това се озъби и я погледна агресивно.

Аруула тихо изруга. Нервно се огледа дали някой от стоящите наоколо не е забелязал шумното държание на спътника ѝ. Тогава съгледа сенките на трима мъже, които се изправиха заплашително пред нея.

Борк ехидно ѝ се хилеше.

— Сигурно не си си помислила, че сме те забравили?

Бендраке седеше унесен върху черния си трон от благородно дърво. Мислите му кръжаха все около красивата варварка, която беше видял навън. Най-сетне ново лице в обкръжението му, а при това и красиво!

Вождът познаваше достатъчно добре жените от своя народ и онези, които искаше да има, вече бяха споделили постелята му. В крайна сметка съответната спътница се радваше на престижа, че е първата дама на племето. Затова би могъл да си избере всяка, която пожелае — също и онези, които бяха здраво обвързани с брак.

Но на Бендраке жените от неговия народ му бяха скучни. Нужно му беше нещо ново — някакво предизвикателство. И всичко това олицетворяваше Аруула, която дори дръзна да му се противопостави.

Естествено за него щеше да е шега работа да прекърши съпротивата ѝ и за дългите ѝ коси да я замъкне в леглото си. Но това би било поведение на варварин — а той, напротив, беше вожд на надарените! При него жените идваха по собствена воля.

Но кой ли знаеше още колко време тази Аруула ще се превзема? Не искаше повече да я чака, искаше да я има веднага!

Докато Бендраке все още умуваше дали да излезе навън, за да доведе варварката насила, и ето, че Борк вече я избутваше през изградения в покрива вход. Тя с пружиниране се изправи на пода, докато Борк бързо заслиза по стълбата.

Когато Аруула беше доведена при него в момента на най-силното му желание, Бендраке разбра, че това е знак на Меетор! Не можеше да е някаква случайност, че тази красавица беше неуязвима за превръщането в някакъв грухтящ, покрит с козина звяр. Не, тя беше избрана от съдбата да властва заедно с него!

Шумове откъм покрива отклониха Бендраке от мислите му! Лицето на вожда се смръщи, когато видя, че Доран и Корак въведоха покрития с руса козина маймуночовек. Какво ли целеше Борк с това?

Без колебание Бендраке използва дарбата си, за да проникне в мислите на отцепника. Борк инстинктивно се опита да екранира духа си, но срещу превъзхождащата сила на вожда не успя да го направи.

За някакво мигновение душевността на Борк беше извадена навън. Бендраке успя да види колко много го презира неговият подчинен, но той отдавна го знаеше. Интересуваше го само какво се е случило преди малко. Жадно гълташе информация, докато Борк се съпротивляваше на замаяността в главата си.

Бендраке се обърна с хилене към варварката. В очите му припламна огънят на начеващата лудост, когато изръмжа:

— Тъй значи, предпочиташ да избягаш с този вонящ вързоп козина, вместо да заемеш мястото, което ти се предлага в моя световен ред? Мисля, че е време да си изясним отношенията.

Без да сваля поглед от варварката, главатарят посочи Доран и Корак.

— Вие двамата — заповяда им, — убийте този скимар!

Двамата мъже, към които се обърна, се поколебаха за момент, защото в края на краищата дължаха живота си на Маддракс. Но когато Бендраке им напомни с повелителния поглед на пламналите си очи, не се осмелиха повече да се противят. Мълчаливо извадиха тесните ножове, които носеха в коланите си. Тогава пристъпиха към апатичния скимар, който стоеше между тях без да помръдне.

Аруула не вярваше на очите си, когато чу от устата на вожда заповедта за убийството. Но като видя да проблясват остриите ножове в ръцете на мъжете, нахвърли се с бесен рев върху лицето, което беше причина за бруталния терор, който цареше над това село.

Върху Бендраке.

Вождът само я погледна скупаещ, когато скочи срещу него с прострени напред ръце, за да ги впие в гърлото му. Още преди връхчетата на пръстите ѝ да докоснат шията му, той я накара да почувства силата му.

Без външно напрежение събра силите си и ги запрати като светкавица в духа ѝ!

Аруула изкрещя страдалчески, когато в черепа ѝ трепна режещата болка. Замаяна се олюля назад. Тогава изведнъж почувства как някаква невидима сила я грабва и запраща в помещението.

Аруула протегна инстинктивно ръце, за да смекчи падането си, преди да се стовари върху някакъв дървен стол, който от удара се пръсна на парчета. Със стон се претърколи върху отломките. Цялото ѝ тяло гореше, сякаш часове наред я бяха шибали с камшик. Невъзможно беше тази болка да се дължи само на падането.

Когато чу смеха на Бендраке, вече знаеше, че той именно непрекъснато подклажда горенето, докато накрая ѝ се стори, че цялото ѝ тяло е в пламъци.

Аруула отчаяно се бореше да потисне измъчения стон, защото не искаше да позволи още един триумф на този звяр в човешко тяло. Но болките ставаха все по-силни, сякаш я изгаряха жива.

Накрая вече не издържаше. От изтерзаните ѝ устни се изтръгна болезнен вик.

Ако се беше надявала, че Бендраке ще намали мъченията, видя се излъгана. На вожда твърде много му харесваха мъките ѝ, за да я остави на мира. Искаше да се наслади докрай на властта, която имаше над нея, и завинаги да ѝ посочи мястото, което трябваше да заеме под него.

Аруула междувременно се беше отказала от гордостта си и крещеше с пълно гърло, за да не полудее от болка.

— Моля те, престани — чу се гласът на Корак. — Тя спаси живота на племенника ми!

Веднага след това Борк и Доран също се застъпиха за варварката, но Бендраке отвърна на молбите за милост само с пренебрежителен смях.

Не, съвсем не беше приключил с урока си. Мат следеше без видимо вълнение как Аруула беше запратена в другия край на помещението. Не чувстваше нито състрадание, нито любов към тази жена, защото празният му дух беше чужд на каквито и да било емоции, които излизаха извън границите на чистите инстинкти. Дори елементарните му желания бяха изтласкани от заповедите, които непрестанно го бомбардираха. „Ти нямаш собствена воля. Ти се подчиняваш, само на Бендраке и на племето на надарените...“

Но когато видя как Аруула измъчено се въргаше по пода, вътре в него беше докосната някаква струна, за която смяташе, че е отдавна изгубена. Внезапно веригата на командите, която парализираше волята му, се разкъса.

„Това е Аруула, моята спътница. Някой ѝ причинява мъка!“

По-нататък не може да продължи мисълта си. Но това беше достатъчно. Яростта, която кипеше у него като нажежена лава, стори достатъчно място за агресивността му. Искаше да накаже мъжа, който изтезаваше спътницата му.

Гола омраза се надигна в жилите на Мат и разкъса магията. С животински рев се нахвърли върху Бендраке.

Вождът беше дотолкова зает да инквизира Аруула, че остана напълно изненадан от нападението на скимаря. Преди да успее да концентрира духовните си сили за отразяване на атаката, Матю вече беше го сграбчил за бялата ленена одежда и го беше блъснал в намиращия се зад него трон.

Бендраке усети как при удара в дървения ръб едно от ребрата му се счупи. Преди скимарят да успее да продължи да го държи в отбрана, Бендраке проникна в обраслия с козина врат и запрати болките от счупеното си ребро директно в мозъка на противника.

В кръвожадната си лудост помраченият дух на Мат не обърна внимание на пренесените със силата на мисълта болки. Фучащ от ярост, протегна лапи, за да смели лежащия под него вожд.

Тогавя Бендраке усили стократно телепортираната енергия и я вкара директно в нервната система на скимаря. Мат отпусна с вой противника си и отскочи нагоре. Отчаяно тръскаше глава натам-насам, за да се отърве от адските мъки, които бушуваха в черепа му.

Бендраке не му даде никаква почивка, а немилостиво увеличи силата, с която въздействаше на непокорния маймуночовек. Вождът ровеше като с железни нокти в мозъчните гънки на скимаря, който беше разтърсен от неконтролирани гърчове.

Мат със задъхване се строполи на колене, докато горната част на тялото му потрепваше все по-силно. Кръв бликна от носа му и се разпръсна като ситен дъжд на пода пред него.

Доран и Корак се обърнаха ужасени, защото с право се опасяваха, че ей сега ще се пръсне черепът на нещастната жертва.

Бендраке, напротив, нададе вряскащ смях.

Манията за величие го обзе окончателно. Искаше тук и сега да направи такава демонстрация на сила, която завинаги да покаже на всеки член на племето, че няма да търпи никакви възражения.

И искаше да даде воля на своята кръвожадност.

Бендраке беше стигнал до такова разрушително опиянение, че съвсем не забеляза как Аруула се съвзе от атаката му.

С мъка се надигна от останките от стола. Когато видя, че Маддракс се бори със смъртта, жизнените ѝ сили рязко се възвърнаха. Инстинктивно посегна към някакво парче дърво в краката си и скочи срещу Бендраке. Едва сега забеляза, че държи в пръстите си отчупен крак от стола, който едва ли можеше да се използва за бойно оръжие.

Тогава стигна до вожда, който продължаваше изцяло да се концентрира, за да усили още повече натиска върху черепа на Маддракс и, изглежда, изобщо не я забеляза.

Когато най-сетне нервно изви глава, беше твърде късно.

Аруула удари с разкъсания край на крака от стола и го заби в гърдите на вожда.

Точно там, където се намираше сърцето му! Бендраке с хъркане политна назад. Духовната му атака рязко спря. Втренчи объркан поглед в дървения клин, който стърчеше от горната част на тялото му. Бялата ленена одежда около прободеното място се оцвети в тъмночервено. Едва когато с все по-усилващия се кръвоизлив животът му го напускаше, изглежда, забеляза, че Аруула го е нападнала.

С луд вик, Бендраке скочи и се хвърли срещу противницата си. Макар и вече да беше на прага на смъртта, впи пръсти в раменете ѝ и я събори на пода. Аруула инстинктивно го сграбчи за гърлото, за да го отърси от себе си, но смъртната агония вля на противника ѝ още веднъж нечовешки сили.

Отчаяна, Аруула стисна веригата на амулета върху шията на Бендраке и я усука, за да го лиши от въздух, но вождът се бореше с неотслабващи сили и изглеждаше, че устоява на всичките ѝ усилия. Едва след упорита борба пръстите му се свиха конвулсивно и изкривеното от лудостта лице се килна безжизнено настрана.

Сега най-сетне варварката успя да се освободи от хватката му. Тъкмо искаше да хвърли настрана разкъсаната верига, когато Маддракс дойде при нея със залитане и се строполи в обятията ѝ. Хлипайки, прегърна своя любим, който дори с помрачения дух на скимар беше разбрал неволята ѝ и се застъпи за нея. Сега отхвърлените нека правят с нея каквото щат. С воин като Маддракс до себе си би тръгнала щастлива към смъртта.

Борк и другите мъже всъщност нямаха вид на такива, които искат да отмъстят за смъртта на вожда си.

По лицата им по-скоро се четеше страх. Не от разгневената варварка, която, изтощена, клечеше на пода, а от нещо, което през всичките изминали седмици ги възпираше да се изправят срещу Бендраке.

Когато първите писъци от страх стигнаха до ушите им, знаеха, че са се потвърдили най-лошите им опасения.

— Скимарите! — каза със задъхване ужасеният Корак. — След смъртта на Бендраке никой вече не може да ги контролира. Ще унищожат всички ни.

През тесния процеп на прозореца Аруула погледна навън към площада, на който се разиграваха ужасни сцени. Робите навсякъде се бяха пробудили от летаргията си и сега си отмъщаваха на своите мъчители. Отхвърлените бягаха през глава наоколо, за да избегнат лапите на маймуночовеците, но някои не бяха достатъчно бързи.

Аруула успя да види как трима скимари нападаха една жена и я убиха с голи ръце. Друг един сграбчи за краката червенокосо момче и разби главата му от стената на къщата.

Никой не се притече на помощ на изпадналите в беда хора, защото всеки се стремеше да запази първо собствения си живот. Който беше достатъчно бърз, покатерваше се на някой от покривите на къщите и изтегляше стълбата, който пък беше твърде бавен — заплащаше с живота си.

Сигурно щеше да има много повече жертви, ако маймуночовеците действаха координирано, вместо да спорят за главите на мъртвите. Аруула се озадачи защо скимарите посягаха към мозъците на жертвите си. Дали не се ръководеха от инстинкта си? Дали в главите на отхвърлените нямаше нещо, което можеше да върне мутацията им в обратна посока?

Докато варварката беше потънала в мисли, Борк грабна „Берета“-та, която беше на пода до трона на Бендраке. Отхвърленият трескаво търсеше възможност за бягство.

— Трябва да излезем на покрива и да потърсим семействата си — реши най-сетне той и започна да изправя стълбата. Доран и Корак го последваха, но последният се спря още веднъж на стъпалото и се обърна.

— Хайде, идвай де! — извика към Аруула.

Варварката беше изненадана, че той, видите ли, се е загрижил за нея, но не беше готова да остави сам изпадналия си в безсъзнание спътник. Без да обърне внимание на настояванията на Корак, сложи Маддракс в скута си. Когато отпусна ръката си от главата му, направи невероятно откритие! Мястото, където беше притиснала дланта си върху слепоочието му, отново изглеждаше нормално!

Отначало помисли, че очите ѝ са ѝ изиграли номер. Но нямаше никакво съмнение. От окосмена топка месо лявото му ухо си беше възвърнало първоначалната форма!

Тя отвори ръката си и погледна верижката с амулета, която беше откъснала от Бендраке.

Регресивното развитие можеше да се дължи само на амулета!

Едва сега на Аруула ѝ направи впечатление, че камъкът в ръката ѝ беше странно топъл на пипане и леко я гъделичкаше. Когато стисна отломъка между палеца и показалеца си, почувства ясно как вибрира без външна намеса.

От него излизаше някаква тайнствена сила!

— Идвай най-сетне — настоя Корак, който беше пристъпил до нея. — Трябва да сложим край на враждата помежду си и да се защитаваме заедно срещу тези зверове. Ти си добър воин.

Значи натам духаше вятърът! Но човекът имаше право.

Аруула кимна.

— Помогни ми да изнесем Маддракс нагоре — настоя тя.

Корак я погледна невярващ. В крайна сметка Мат се беше превърнал в неконтролируем неандерталец.

— Знам как можем да му върнем първоначалния вид — обясни лаконично Аруула. — Сега най-сетне ми помогни да го вдигнем.

Корак се подчини, защото нямаше време за дълги спорове. Заедно довякоха изпадналия в несвяст скимар до стълбата, която водеше към покрива, и с мъка го измъкнаха до люка. Борк стоеше на края на покрива и непрекъснато стреляше по маймуночовеците, които се тълпяха пред къщата и гледаха втренчено нагоре, крещейки и размахвайки юмруци. Но бяха твърде много, за да може да избие всички оттук. Освен това мунициите в оръжието бяха ограничени, доколкото беше известно на Аруула.

— Престани! — смъмри тя бясно стрелящия човек. — Не бива да изпразваш докрай огнената ръка! И по-късно ще ни потърба.

Борк само кимна намръщено. Аруула пристъпи до него на края на покрива. Под краката ѝ се разкри картина на ужасите. Навсякъде лежаха обезглавени трупове на жители на селото. Варварката преброи почти двацет мъртви. Това беше кажи-речи половината племе. Но повечето отхвърлени все още бяха твърде шокирани, за да осъзнаят размера на загубите.

Големият кръвен данък, изглежда, беше посмекчил и агресивността на маймуночовеците, защото сега се бяха събрали около фреккойшерите. Гигантските скакалци ровеха неспокойно с мощните си задни крака, когато внезапно бяха заобиколени от всички страни, но възетата, за които бяха завързани, им пречеха да избягат. Тогава цялата орда маймуночовеци се нахвърли и сляпо заудря по покритите с козина тела. Фреккойшерите нададоха уплашени пискливи звуци, когато паднаха на земята и бяха изпотъпкани от безброй боси крака.

Аруула отвърна поглед от ужасяващата гледка. Предпочиташе да се погрижи за Маддракс, докато враговете им даваха време за одих. Беше само въпрос на време, когато отново щяха да посветят вниманието си на оцелелите.

Аруула притискаше амулета върху различни части от тялото на изпадналия в безсъзнание Маддракс — и всеки път стигаше до едно и също заключение: каменният отломък имаше лечебен ефект, при който мутацията претърпяваше обратно развитие.

Всъщност скоро стана ясно, че силата на черния отломък е твърде малка, за да върне Маддракс напълно и трайно в някогашния му вид. Но може би амулетът щеше да е достатъчен, за да го извади от състоянието на несвят, в което изпадна след атаката на Бендраке.

Аруула постави камъка на челото на спътника си. После извади триъгълна кърпа от страничния джоб на камуфлажния му панталон и я завърза около главата му, за да не се загуби отломъкът.

— Вярваш ли, че това ще помогне? — осведоми се Арак състрадателно.

Момчето беше успяло да се спаси с майка си върху един от другите покриви и по съседните къщи дотича до баща си.

— Малко — отговори Аруула. — За да се излекува, ще имам нужда от по-голям амулет.

— Подаръкът на боговете е много по-голям — заяви разпалено момчето. — Пет пъти по-голям, отколкото мога да обхвана с ръце!

— Това... нещо, което е паднало при вас от небето, значи е камък? — осведоми се Аруула.

— Така изглежда външно — потвърди Арак. — Но подаръкът е по-различен от всеки друг камък, който някога съм виждал. Цветът му е такъв, какъвто няма да срещнеш никъде! И е много по-тежък и потвърд от обикновен камък. Бащите ни с големи усилия го откъртили и докарали до нашето селище.

Барварката се почеса замислено зад ухото си.

— Колко голяма е тази светиня? — попита тя.

Арак вдигна ръцете си нагоре и ги задържа малко над главата си.

— Приблизително толкова широк — обясни той, — но много висок и тежък. Никакъв фреккойшер не можеше да го носи, затова го оставихме.

Аруула отиде до края на плоския покрив и посочи надолу.

— Ще може ли да се хване в джипа? — попита тя.

Момчето кимна.

— Ако се постави изцяло върху него. Защо толкова се интересуваш?

— Ако докараме светинята тук, може би ще успеем да възвърнем предишния вид на Маддракс и на останалите хора обясни Аруула.

Арак повдигна скептично рамене.

— Щом така смяташ. Но как ще минеш покрай онези долу?

На двора вече неколцина скимари бяха насочили вниманието си към нея и се удряха предизвикателно в гърдите. Аруула отново се върна в средата на покрива, но там беше посрещната от злобните погледи на отхвърлените. Ако Борк и фамилията му не бяха се застъпили за нея, отдавна щяха да я изхвърлят от къщата.

Аруула знаеше, че никой от присъстващите не тъгува за Бендраке. Антипатията, която чувстваха към нея, се подхранваше преди всичко от страха, който изпитваха от освободените роби.

За щастие при първата си атака не бяха успели да пленят никоя стълба, затова засега хората бяха на сигурно място на покривите. Но беше само въпрос на време, докато маймуночовеците намерят някакъв друг начин да се изкачат при тях. Тогава щеше да се наложи

отхвърлените да избягат в къщите си, в които щяха да попаднат като в капан.

Надарените имаха една-единствена възможност за съпротива срещу маймуночовеците. Събираха се на големи групи, за да обединят духовните си сили. Използваха ги, за да вдигнат някой от скимарите във въздуха или да го запратят срещу някоя стена. Най-често маймуночовеците успяваха сръчно да се захванат за нещо, само от време на време някой от тях си счупваше по някоя кост.

Въпреки това не се уплашиха от тези невидими атаки. Вероятно изчакваха настъпването на нощта, за да могат незабелязано да превземат покривите. Тогава нямаше защо да се страхуват и от гърмящата ръка, с която Борк непрекъснато стреляше надолу, но рядко улучваше нещо. Аруула не знаеше колко патрона има в пълнителя, но без съмнение скоро щяха да свършат. И тогава...?

Тогава Борк отново застана на края на покрива и стреля в един неандерталец, който скачаше върху джипа.

— Остави! — смъмри го Аруула. — Накрая ще улучиш корема на джипа и ще предизвикаш експлозия!

Борк отпусна ръката с оръжието и я погледна любопитно.

— Експлозия ли? Какво е това?

— Нещо много лошо — отвърна мрачно варварката, защото вече на два пъти беше свидетел на ефекта от пластичния експлозив, с който Маддракс уби един тарашки крал и събори кулата на една аерогара.

Тогава погледът ѝ попадна върху тубите с бензин, които се намираха върху багажника, без да са вързани. Изведнъж през ума ѝ мина предупреждението на Маддракс, спомни си картината от неговите мисли. Варварката бързо схвана, че в тяхната ситуация бензинът можеше да им е от полза.

— Можете ли с вашите духовни сили да донесете тук на покрива един от онези сандъци? — попита тя Борк.

— Ако се обединим всички, сигурно — обясни той с акцент на дълбоко убеждение. — Но защо да го правим?

След като Аруула го убеди, че тубата ще им осигури оцеляването, той бързо се залови да сформира голяма група, която трябваше да обедини силите си. Варварката инструктира междувременно Арак да донесе на покрива някои предмети от

домакинството и при този удобен случай да вземе и меча ѝ от жилището на Борк.

Отхвърлените се заеха усърдно за работа. Макар и никой от тях да не знаеше съвсем точно за какво става въпрос, бяха окрилени от надеждата, че съществува още един шанс за спасяването им.

Оцелелите възрастни образуваха тесен кръг и концентрираха силите си в Борк, който събираше енергията и невидимо я насочваше надолу. Отначало изглеждаше като че ли нищо не се случва. Но тогава Аруула видя как най-горната туба рязко се раздвижи. Издигна се на около педя, после започна да трепери и с дрънчене се стовари обратно върху намиращите се под нея нейни ламаринени посестрими.

— По дяволите! — изруга Борк. — Това нещо е наистина тежко.

Въпреки това веднага опита още веднъж. Варварката виждаше как по челото му се показаха едри като перли капки пот, а жилите на шията му се издуха и запулсираха.

При втория опит тубата се плъзна над края на багажника. Преди да падне на земята, внезапно беше подета нагоре. Тежкият съд отново започна да потрепва, после положението му се стабилизира и бавно се понесе към редицата къщи.

Неколцина скимари понечиха да уловят странния обект, но той продължи да се рее във въздуха далеч над главите им.

Малко преди тубата да стигне до края на покрива, Борк беше обзет от пристъп на слабост. Тубата веднага потъна надолу. Той с отчаяно усилие предотврати падането, но не успя да вдигне отново тежкия предмет.

Отдолу вече се бяха приближили няколко маймуночовеци, които скачаха във въздуха, за да хванат носещото се във въздуха нещо. Тогава Аруула се наведе от покрива и сграбчи дръжката на тубата. С бързо дръпване изтегли нагоре ценния съд и го прехвърли през билото на стената.

Зад нея Борк се свлече с въздишка върху покрива. С крайчеца на очите си Аруула отбеляза как Цила се грижи за изтощения си мъж. Варварката замъкна тубата при глинените гърнета, които Арак беше насъбрал в кухните. С опитни движения отвори капачката. Неколцина от стоящите наоколо мъже се намръщиха, когато силната миризма на бензин стигна до носовете им.

Аруула нямаше време да се занимава с подобна изтънченост. Бързо напълни запалителната течност в няколко кани. Макар че внимаваше, не успя да попречи малко от течността да се разлее наоколо. Но това не я смути. Грижливо затвори тубата отново.

После взе две кани и с тях напълни една амфора, чието гърло беше твърде тясно за непосредствено пълнене. Благодарение на точната струя от чучура на каната този път не се разля нито капка.

След като повтори няколко пъти манипулацията, пред нея стояха почти двацет пълни гърнета. Междувременно Арак беше донесъл пълен наръч слама. Варварката запуши гърлата на всичките съдове със сухите стебла, които стърчаха от амфорите като отрязани букети. Със задоволство огледа работата си.

„По-добре не би го направил и Макгайвър“ — повтори тя заклинанието на Маддракс.

Междувременно беше настъпил сумрак. Хората гледаха страхливо надолу, където скимарите се събираха за последната атака.

— Всъщност каква е ползата от цялото това блискане? — изкрещя изведнъж някаква червенокоса жена, която беше загубила контрол над нервите си. — По-добре да бяхме измислили някакъв план за бягство, отколкото да наблюдаваме езическите ритуали на тази дивачка.

Аруула не обърна внимание на крясъците на жената. Вместо това вдигна една пълна амфора и посегна към факлата, която Арак държеше запалена. Въоръжена по този начин, пристъпи към края на покрива. С бързо движение запали краищата на сламата. Тогава се засили и запрати глиненото гърне долу, непосредствено пред краката на събралите се скимари.

Сега щеше да стане ясно дали идеята ѝ ще сработи, или само беше губила времето на отхвърлените.

Амфората се разби на парчета върху утъпкания терен на пазарния площад. Излеият се бензин незабавно се запали от горящата слама — и експлодира в гигантско огнено кълбо.

Маймуночовеците уплашено се отдръпнаха назад и избягаха в най-отдалечения ъгъл на площада. На някои от тях дори им беше опърлена козината. Инстинктивно се завъргаляха в праха, за да загасят пламъците. Макар и да не получиха сериозни наранявания, болката всели в тях адски страх.

— С тези запалителни бомби за известно време ще можете да държите скимарите на разстояние — обясни Аруула на отхвърлените. — Трябва да удържите докато докарам тук жертвения ви камък. С него ще успеем да превърнем неандерталците обратно в нормални хора.

— Ти сигурно искаш да офейкаш? — иронизира я червенокосата, която се беше усъмнила и в смисъла на запалителните бомби.

— Не се страхувай — отвърна хладно варварката. — Ще се върна обратно. Не заради вас, а за да помогна на Маддракс и на другите хора, които вие сте покорили насила.

Сред отхвърлените настъпи неловко мълчание. Този следобед бяха принудени по ужасен начин да разберат, че с действията си сами са си докарали нещастieto.

— Арак ще дойде с мен — обърна се Аруула към фамилията на Борк. — Трябва да ми показва пътя до старото ви село.

— Добре — съгласи се Цила. — Така поне момчето ще се спаси, ако не се върнеш навреме. Но как ще избягаш оттук? Фреккойшерите се приземиха в коремите на скимарите.

— За щастие джипът не става за ядене. Но вие трябва да ме прикривате с огън, за да стигна до него — отговори Аруула. Не подозираше колко точно беше улучила смисъла на думите...

Нощта с новата луна се беше спуснала като черно покривало над къщите, въпреки това Аруула успя на светлината на факлите да различи контурите на джипа. Пред превозното средство се поклащаха натам-насам тъмни фигури, чиито очи отразяваха светлината на неспокойния пламък. Почти изглеждаше като че ли маймуночовеците се досещаха, че тя е намислила нещо. Аруула здраво стисна ножницата на меча си. Беше добре отново да усети в ръката си вярното си оръжие.

— Сега — прошепна варварката, докато с лявата си ръка протегна факлата към седналите мъже.

Доран и Корах запалиха сламата в своите амфори. После ги засилиха и запратиха запалителния комплект наляво и надясно от пътя, който водеше към джипа. С фучене се запали разпръснатият наоколо бензин, който освети двора по призрачен начин.

При вида на пламъците маймуночовеците веднага се пръснаха на всички страни.

Площадът още не беше се опразнил напълно, когато Аруула скочи долу и се изправи на твърдата земя. С меч в дясната ръка и с

факлата в лявата се понесе бързо към джипа, следвана плътно от Арак.

Двамата бегълци вече бяха изминали половината от пътя, когато ги забелязаха първите скимари. Веднага приматите нададоха адски рев, за да насочат вниманието на събратята си към враговете. Но преди още да се формира някаква атака, непосредствено пред краката им полетяха две други запалителни бомби. Заслепени, скимарите се отдръпнаха назад, вместо от безопасно разстояние да заобиколят пламтящите локви.

Придружена от яростния вой на приматите, Аруула стигна до джипа, в който се метна със скок откъм мястото до шофьора. Хвърли меча на задната седалка, забалансира сръчно върху седалките и с факлата описа полукръг, за да освети наоколо.

Внезапно един маймуночовек, който се беше спотаил в мрака откъм мястото на шофьора, се изправи. С грухтене скочи и се улови здраво за горния ръб на вратата.

Тъкмо искаше да скочи в джипа, когато Аруула тикна горящата факла в гърдите му. Сивата козина със съскане се омаза като черно стърнище. Приматът с вой се хвърли назад. Стовари се на земята и завъргаля трескаво горната част на тялото си в праха, за да загаси пламъците.

Неколцина от събратята му, които също искаха да се нахвърлят на джипа, се поколебаха при вида на тази гледка. Аруула хвърли факлата в краката им и се наведе над ключа. Въпреки треперещите си ръце беше й необходим само един кратък миг, за да запали колата.

Междувременно Арак също беше скочил в джипа и с двете си ръце размахваше факлата в кръг.

— Елате ми само, зверове! — крещеше той с пълно гърло. Ще опърля козината на всички ви!

Треперливата нотка в гласа му показваше, че момчето ръмжи повече за да си даде кураж, отколкото да заплаши противниците.

— Дръж се здраво! — извика му Аруула, потегляйки назад. Трескаво завъртя волана, за да излезе през откритата страна на двора. С пукот прегази факлата, която преди малко беше хвърлила на земята. Аруула караше направо към маймуночовеците, които все още стояха като втрещени.

Когато колата се приближи, сред създанията внезапно настана оживление. С грухтене понечиха да се качат върху капака на двигателя,

но подцениха скоростта на превозното средство и бяха отхвърлени назад. Викове от болка се смесиха с рева на нападателите. Останалите скимари избягаха с крясъци от стоманеното чудовище.

Варварката с облекчение натисна педала на газта и с буксуващи гуми се понесе напред.

Скоро остави далеч зад себе си селището и тези, които го бяха обсадили. Отдъхвайки си, намали скоростта, защото без светлини — фаровете на колата отдавна вече не функционираха трябваше да кара внимателно през нощта.

— Накъде? — осведоми се от Арак, който се беше вкопчил за багажника между останалите четири туби.

— Натам — каза със задъхване момчето, което беше подозрително пребледняло около носа.

Аруула зави в указаната ѝ посока и продължи на северозапад. Несъзнателно ускори темпото. Не биваше да закъснява, инак Маддракс беше загубен.

След известно време Арак се покатери напред на мястото до шофьора. Със сигурното си чувство за ориентация насочваше варварката по някакъв обрасъл отовайи, който водеше към старото му село.

След като пътуваха часове наред, Аруула изведнъж почувства някаква странна вибрация, която отприщи у нея необикновено чувство за сила. Колкото повече следваше пътеката, толкова по-свежа и силна се чувстваше.

Накрая напуснаха отовайия и стигнаха до голям кратер, издълбан посред равната местност. Невярваща, Аруула обиколи кръглата пропаст, в чийто край изглеждаше, че някаква чернота трепти като живо същество, докато стигна до кирпичените строежи, в които племето на Арак беше живяло допреди няколко луни. Изоставените къщи бяха вградени отчасти в стръмните стени на кратера, само най-горните сгради стърчеха над равнината.

Аруула различи някакъв издаден, тесен, коничен стълб, чиято симетрична форма не можеше да е с естествен произход. Обелискът беше издигнат на най-горния покрив, който стърчеше на около два метра над ръба на кратера, за да сочи към жилището на Меетор — към небето.

Междувременно Аруула чувстваше тялото си като един-единствен, оголен, непрестанно гален нерв. Усещаше ясно, че част от вълните, които вибрираха в тялото ѝ, идваха от извисилия се над нея стълб.

Чувство за възвишеност обзе варварката, когато спря джипа. Изведнъж разбра защо отхвърлените смятаха себе си за избран народ, който е получил божествен подарък. Аруула погледна със страхопочитание към обелиска. Почти насила трябваше да откъсне очи от него, но накрая загрижеността ѝ за Маддракс победи омайващото излъчване на небесния камък. Решително се съсредоточи върху предстоящата ѝ задача. Маневрира с джипа известно време натам-насам, докато задната му страна не застана плътно до къщата, върху която беше издигнат олтарят на Меетор. После с Арак се покатериха на покрива, за да вдигнат стълба от фундамента му.

Когато докосна обелиска, той завибрира по същия тайнствен начин като амулета, само че излъчваната сега сила беше многократно по-голяма. Аруула благоговейно погали топлата повърхност, но за религиозен екстаз просто нямаше време.

Маддракс имаше нужда от нея.

Заедно с Арак се нахвърлиха задъхано върху камъка, докато той с хрущене се наклони настрани. Съвместно изтърколиха стълба до края на покрива и го пуснаха надолу.

Под налетялата върху него тежест джипът подкликна със скърцане, без обаче да получи никакви сериозни повреди. Създадената за военни цели конструкция беше предвидена за далеч по-големи натоварвания.

Аруула трескаво закрепил обелиска с едно въже.

Преди отново да се метне зад волана, с джобното фенерче на Маддракс освети кратера. Черната скала, която лежеше долу в бездната, изглежда, просто поглъщаше светлинния лъч. Но и без да вижда метеорита, тя чувстваше силата, която той излъчва.

За съжаление варварката нямаше време да се занимава повече с чудноватия подарък на Меетор. Трябваше да се връща колкото е възможно по-бързо при Маддракс, преди скимарите да нападнат него и племето на Арак.

Зората потопа пуебло-строежите в яркочервена светлина като някакво мрачно предсказание за кървавия край, който очакваше

отхвърлените. През цялата нощ с помощта на запалителните бомби успяваха да държат скимарите на разстояние, но накрая запасът им се стопи само до две пълни амфори.

За щастие след полунощ приматите бяха прекратили атаките си. Затова пък в мрака непрекъснато се чуваше шум от цепене и влачене, като че ли нещо приготвяха. При пукването на зората Корак пръв откри какво означаваше тази нощна активност.

Навсякъде из двора имаше големи купове камъни. Вероятно скимарите ги бяха насъбрали в околните поля и ги бяха донесли тук. Освен това се виждаха и няколко изтръгнати с корените дървета, чиито стволове биха стигнали до покривите на къщите.

На защитниците скоро им стана ясно какво означава всичко това.

Маймуночовеците възнамеряваха на дневна светлина да преминат към атака.

Борк издаде заповед жените и децата да се оттеглят в сградите. Нареди да спуснат долу и Мат, защото американският пилот, макар и да се беше върнал в съзнание, все още дремеше в летаргичен полусън. Тъй като някои жени се страхуваха от полускимаря, Корак и Доран го смъкнаха по стълбата в празната къща на Бендраке. Ако се наложеше фамилията на Борк да отстъпи позицията си на покрива, щеше да избяга долу при Маддракс и щеше да залости капака на покрива отвътре. Другите семейства щяха да направят същото в къщите си, макар че разделени, всички се намираха в капан.

Беше само въпрос на време, докато скимарите постепенно разбият капак след капак, но може би по този начин поне някои от членовете на племето щяха да успеят да оцелеят до завръщането на Аруула.

Жените и децата току-що бяха се отправили надолу, когато върху покривите се стовари градушка от камъни. Корак беше един от първите улучени. Сив отломък се стовари с глух удар в челото му и светкавично го просна на земята. Улученият, без да издаде нито звук, падна настрана и остана да лежи на покрива, без да помръдне. Около главата му се образува кървава локва, която бавно се попиваше в сухия глинен покрив. Борк от пръв поглед разбра, че зет му е мъртъв.

— Разделете се! — изръмжа той на мъжете, които инстинктивно търсеха закрила в групата.

Последваха и други камъни. Някои прехвърляха къщите, други само се стоварваха върху покривите, но непрекъснато се чуваха виковете на улучените. Не всички бяха ранени толкова тежко като Корак, но след немного време мнозина бяха ограничени в движенията си поради болезнени попадения в ръцете и краката. Въпреки това никой не избяга в сградите, защото щом се опразнеха покривите, скимарите можеха безопасно да подпрат стволите на дърветата върху къщите и да се покатерят нагоре. Някои от отхвърлените се барикадираха зад дървените капаци на тавана, на други пък не им оставаше нищо друго, освен да се проснат на тавана и да се молят на Меетор.

— Идват! — извика един мъж, чието лице беше така изкривено от паниката, че Борк го позна едва след известно забавяне. Беше Лукар, майсторът на свирки. Сивокосият занаятчия възбудено сочеше един край на покрива, над който внезапно израснаха клони.

Доран трескаво запали една амфора и побягна към мястото, зад което беше изправено едно изтръгнато дърво. Когато стигна до края на площадката, някакъв космат череп на примат се надигаше нагоре. Зад него се блъскаха други скимари, които се катереха по ствола.

Макар че неколцина метачи на камъни го бяха взели на прицел, Доран си потърси добра позиция, преди да запрати надолу запалителната бомба. Амфората се разби от твърдата кора на дървото, след което запаленият бензин се изсипа като огнен дъжд върху нападателите.

Въздухът се изпълни с миризма на опърлено месо и горящите скимари с писъци скочиха долу.

Поради точното попадение естествената обсадна стълба стана неизползваема, защото в средната си част стволът гореше толкова буйно, че приматите не можеха да преодолеят огнената преграда.

Триумфът на Доран не продължи дълго.

Макар че пламналият бензин изпръска най-горния нападател почти до половината, вместо да скочи надолу, скимарът се изхвърли напред — направо към Доран.

Отхвърленият се опита да се отдръпне назад, но тогава крещящият маймуночовек го сграбчи за ръката и с цялата си тежест го завлече в бездната. Доран се преметна във въздуха, преди да стовари

рамото си върху здраво утъпкания терен. Пронизваща болка премина през цялото му тяло, когато при силния удар се счупи ключицата му.

На Доран дори не му остана време да извика силно от болка и ето, че скимарите вече го налагаха, докато той, кървейки от безброй рани, остана да лежи в изкривена поза.

Защитниците на покрива се ужасиха, когато до тях достигнаха страховитите шумове отдолу. Чувахе се като че ли разкъсваха Доран жив.

Същевременно и по други покриви се появиха корони на дървета, по които грухтящите скимари се изсипаха на покрива. Повечето отхвърлени избягаха през люковете в таваните и ги залостиха отвътре.

— Не! — изрева Борк. — Трябва да се защитаваме, инак ще останем като плъхове в капан!

Със запалени факли, неколцина от най-храбрите мъже се приготвиха за борба. Борк трескаво запали последните две амфори и ги запрати срещу нападащите скимари. Разбитите запалителни бомби издигнаха огнена преграда, която ги предпазваше от налитащите върху покрива примати. Но агресивността на нападателите междувременно така се беше усилила, че забравиха естествения си страх от пламъците и с крясъци прескочиха горящите локви.

При вида на кръвожадните орди куражът напусна стария Лукар. В сляпата си паника изтича към задната част на къщата и скочи долу, за да избяга в околната степ. Но и тук дебнеха скимари, които веднага се нахвърлиха върху него.

Съпътстван от предсмъртните викове на майстора на свирки, Борк извади гърмящата ръка, която беше отнел от Маддракс. Трескаво се прицели в най-предния скимар, някакъв колос с кафява коса, който, побеснял от ярост, вървеше с тежки стъпки към него. Пръстът на отхвърления вече се свиваше, за да произведе смъртоносния изстрел, когато един камък го удари в ръката. Пистолетът му беше избит и с дрънчене се стовари на пода.

Въпреки кървящите кокалчета на пръстите си Борк се наведе към факлата при краката си, за да се брани до последен дъх. Но още преди да грабне огненото оръжие, колосът с кафявата коса скочи върху му и го тръшна на пода.

Въздухът излетя от дробовете му, когато се просна по гръб. Преди Борк да успее да вдигне ръката си, за да се предпази, скимарят стисна гушата му с двете си лапи и му доизкара въздуха. Борк се опита да разкъса желязната хватка на противника си, но не успя.

И ударите, които сипеше по тялото на примата, изглежда, не означаваха нищо за берсеркера^[1]. Борк почувства как гръкляният му се смачква под обраслите с козина пръсти. Задушаването ставаше все по-забележимо. Отбранителните му движения ставаха все по-трудни, а пред очите му затанцуваха тъмни петна.

Вече чуваше далечния звук на рог, с който Меетор призоваваше своите приближени. Скоро Крахак щеше да затъмни слънцето с черните си криле и щеше да го занесе в царството на мъртвите.

За изненада на Борк все така продължаваше да е светло като ден и звукът от рог се усили.

Веднага след това хватката около шията му се отпусна. С хъркане пое свеж въздух в пламналите си дробове. Продължи само миг, докато погледът му отново се избистри. Едва тогава забеляза, че всичките маймуночовеци бяха оставили жертвите си и се затътриха към края на покрива.

Изведнъж Борк усети у себе си да се надига някакво вибриращо чувство на сила. Вече знаеше какво се е случило! Трескаво се претърколи настрана, за да се добере до място, откъдето можеше да наблюдава надолу в двора, в който, давайки силен сигнал, Аруула навлизаше с джипа.

Варварката натисна спирачката едва в последния момент и спря в средата на някаква група скимари, които плътно се притискаха към колата. Също и маймуночовеците, които се бяха покатерили на покривите, скачаха обратно в двора. Заплашително се затътриха към джипа с обелиска.

Отначало изглеждаше като че ли цялата сган щеше да се нахвърли върху Аруула и младия ѝ спътник, но по някаква причина приматите спазваха крачка разстояние от колата. Само колосът с кафявата коса, който почти удуши Борк, се осмели да се приближи до предната страна на джипа. Благоговейно положи окосмените си лапи върху обелиска и падна на колене.

Веднага след това и събратята му последваха примера му.

Аруула отначало не можеше да повярва, когато наблюдаваше приматите наоколо, но и при по-внимателно вглеждане не оставаше никакво съмнение: в очите на скимарите блестяха сълзи!

Няколко дни по-късно Матю Дракс протегна ръка и докосна лъскавия чер камък, който под връхчетата на пръстите му се усещаше странно топъл на пипане. Макар че метеоритът в по-голямата си част беше потънал в земята, пет метра от него все още стърчаха отгоре. Пилотът не можеше да долови вибрациите, за които му разказа Аруула, въпреки това почувства тайната, която се излъчваше от това небесно тяло.

Дори и неспециалист можеше да види, че е невъзможно този минерал да има земен произход. Но освен непознатото естество имаше и още нещо, което беше невидимо с просто око. Вероятно беше възможно да се измери със специални уреди, но с такива Мат не разполагаше. Въпреки това знаеше, че този феномен съществува. Само така събитията от последните дни придобиваха смисъл!

Този метеорит излъчваше нещо, което предизвикваше такава мутация у живеещото тук племе, че то развиваше телепатични и телекинетични способности. Но, види се, при това скокообразно развитие на духа съществуваше и някакъв стремеж към природно равновесие. Защото колкото и да извеждаше напред в еволюцията им мутантите, онези хора, върху които те упражняваха телепатичните си способности, бяха връщани към по-ниско ниво на развитие.

Жертвите им дегенерираха до нивото на първобитни полусъщества от праисторията. Едва директното лъчение на метеорита беше обърнало процеса в обратна посока и скимарите се връщаха към първоначалното ниво на своята еволюция.

Във всеки случай до тази теория Мат стигна, когато преди няколко дни в селището, подобно на онези на племето пуебло отново се върна в ясно съзнание. Аруула го беше нагласила ш задната седалка на джипа, за да може да приема енергията не посредствено от обелиска. Тъй като не беше мутирал напълно в примат, при него обратната трансформация имаше много по-бърз напредък, отколкото при скимарите, които лежаха в безсъзнание около джипа.

Мат беше запазил само мъгляви впечатления от битието си на неандерталец в палатката си. Последното, за което истински можеше да си спомни, беше страстната любовна нощ с Аруула. Отначало все още го измъчваше нечистата му съвест, че беше изхвърлил през борда моралните си принципи, но после му стана ясно, че повишената му необузданост се е дължала на трансформацията.

През онази нощ Аруула очевидно беше крайно доволна от поведението му. Затова му се стори, че е безсмислено по тази точка двустранните им отношения да се връщат назад.

Инак, при Мат всичко си беше постарому. Дегенерацията, която беше отприщана чрез телепатичния контрол на Борк, не беше оставила видими следи. И жителите на поробените села също бяха на път да се върнат към нормалния си вид. След като се заговори, че е възможно излекуване, все повече дегенерирали хора прииждаха в селото на отхвърлените.

Мат се обърна към Аруула и с нея се заизкачва по стръмния склон на кратера. При старото селище ги чакаше Арак с родителите си.

Отхвърлените ги придружиха до кратера. Сега тримата имаха намерение да последват оцелелите от своето племе, които бяха на път за далечен анклав, за да създадат там нова колония. Бяха свалили амулетите си, защото в бъдеще не искаха да използват своите ментални сили.

Мат се занима с легендите на отхвърлените. Ако преданието беше вярно, тогава техният „божествен подарък“ беше паднал от небето, когато преди столетия на Земята беше станала голямата катастрофа.

Столетия... При това за Мат едва ли бяха минали повече от два месеца, откакто той с реактивния си самолет попадна в ударната вълна на кометата и катастрофира.

Мат предполагаше, че този метеорит е отломък от „Кристър-Флойд“, каквито след навлизането в земната атмосфера трябва да са паднали с десетки над Европа и Азия.

Вероятно от цялата комета е идвало космическото лъчение, което по някакъв начин въздейства върху хората. Мат добре си спомняше, че при техните измервания установиха неидентифицирано лъчение на космическото тяло.

Когато напуснаха кратера, Аруула обгърна хълбоците му с ръце и силно се притисна към него с тяло. Цялото ѝ държание показваше, че след оздравяването му отново иска да прекара нощта заедно с него.

Мат не се съпротивяваше на топлите тръпки, които преминаха по тялото му след съвсем близкия контакт. Имаше предостатъчно време за мрачни мисли, когато отново щеше да се отправи на път да търси оцелелите си другари. Защото едно беше сигурно: за него времето на приключения и опасности съвсем не беше свършило.

[1] Берсеркер — митично скандинавско същество или воин, изпаднал в особено състояние на духа — яростен противник в битките. — Бел. прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.